

KAMBAR CHARITRAM

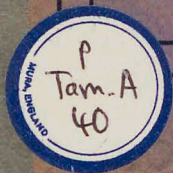
INDIA OFFICE
15226232
6 FEB 1911
LIBRARY.

:: WITH ::
INTRODUCTION
AND NOTES

BY

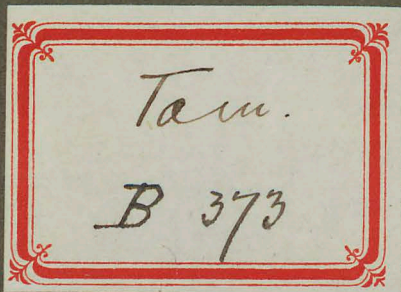
T. A. RAJARUTHNAM PILLAI

CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
MADRAS, COLOMBO AND LONDON

TAMIL-ENGLISH—LANGUAGE.

- 2 கம்பர் சரித்திரம். [Kambar-carittiram, with introduction and notes by T. A Rājaratnam Pillai.] pp. 27, 71. Published by the Christian Literature Society : Madras. 1909. [28th November 1909.] 16°. 1st edition. Price, 8 annas.

கம்பர் சரித்திரத்தன்

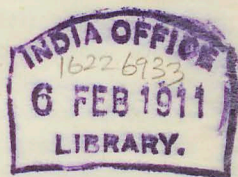
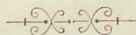
ஒரு பகுதி

KAMBAR CHARITRAM

WITH INTRODUCTION AND NOTES

BY

T. A. RAJARUTHNAM PILLAI

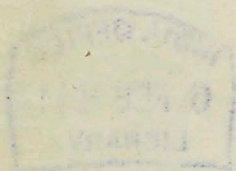
CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY

MADRAS, COLOMBO AND LONDON

1909

PRINTED AT THE S. P. C. K. PRESS, VEPERY, MADRAS

1909

INTRODUCTION

KAMBAR, the renowned Tamil poet, a portion of whose history is recorded in this book, was born in Tiruvalandur, in the Chola country. Various accounts are given of his parentage, but these cannot be relied upon. Some consider that he was the son of a king of Kambanadu, a fertile district in the Carnatic. To this surmise Dr. Caldwell attributes the origin of his name Kambar. His father was assassinated by invaders, and his mother who was then *enciante* fled from the palace and took refuge in the house of an Oçcan (ஔசன) whose profession was to offer sacrifice to the village goddess Pidari (பிடரி). There she gave birth to the child Kambar and she remained under the hospitable roof of this good man till the child reached his seventh year. At this time, a wealthy and generous Vellala of Tiruvennai Nallur (identified by some with the village of that name in Tirukoilur Taluk, in the South Arcot District) called Sadaiyappa Mudaliar, heard of the pitiable circumstances of the poor mother and her child and took them under his protection. He supplied them with the necessaries of life as a matter of charity and the child Kambar grew into a boy under his guardianship. The mother, finding her boy mischievously wasting his time at home, sent him to the village school with the palm-leaf books of the children of her patron. No doubt the future poet began his school-life with the usual initiation ceremonies. He early showed signs of unusual intelligence. He missed no opportunity of learning and soon was able to read and write Tamil.

One day the teacher sent Kambar to his field to watch the growing kambu, a kind of maize. The tender boy, fatigued by the heat of the day, fell asleep in an adjoining temple of the goddess Kali and dreamed that a horse had destroyed the

kambu crop. On running to the field he found his dream realized. He was afraid the teacher might beat him for his carelessness and wept loudly. As the story goes, the *Kali* of the adjoining temple appeared before him and asked him to put out his tongue. The frightened youth did so and the goddess touched his tongue and bestowed on him the gift of composing Tamil poetry. The boy at once broke out in a Tamil stanza invoking the aid of Kali against the horse, which immediately fell down dead. His teacher seeing that the horse belonged to the virtual ruler of the country, was very much distressed, but the boy made a slight alteration in the last line of the stanza and the horse revived. This extraordinary feat reached the ears of the then Chola king who sent for the boy immediately. The boy boldly appeared at the royal threshold with a stick in his hand. The king very much astonished asked: 'Is this the Kamban (i.e. one who has a kambu or stick) who wrought the miracle?' From this incident, as well as from his watch over the kambu crop of his teacher, his name Kambar or Kamban is also said to have originated.

A second account of his parentage states that the poet was a Kamban by caste and had no royal blood in his veins. A third tradition says that he was found in front of a Kambam (கம்பம் 'Kodi sthambam') of a Hindu temple where he had been placed by a Brahmin woman of ill-fame. He was found in that forlorn state by the priest of the temple, who was a Kamban by caste and was brought up by him. None of these accounts appears to have been founded on facts and all that can be gleaned from them is that Kambar was the offspring of a poor woman, and that he was brought up under the fostering care of Sadaiyappa Mudaliar, the rich landlord of Tiruvennai Nallur. In support of this assumption we find internal evidence in Kambar's Tamil *Ramāyanam* where he praises his patron once in every thousand stanzas. His sincere love and esteem for his patron

find the fullest expression in these stanzas, and their choice language renders them so admirable that they may be regarded as so many gems set in that huge crown of *Rāmāyanam* which gave the author his title of Emperor of Poets, (சமீர் சக்கரவர்த்தி) Kambar's life from his school-days may be briefly related, but it must be remembered that only legendary accounts and stray references are available so that it is impossible to obtain any real historical basis for the events recorded.

The boy Kambar was brought up by Sadaiyappa Mudaliar and king Kulottunga Chola who had already heard of the precocious lad from the lips of his patron, desired him to look after Kambar with special care and attention. The venerable Mudaliar did accordingly and the youth made rapid progress and soon attained eminence as the leading poet of the day. The king invited Kambar to his capital and appointed him one of the poets at his court. Thenceforward Kambar enjoyed constant access to Kulottunga Chola who loved him much and treated him with special consideration. When Kambar attained manhood his marriage was duly celebrated by his patron. Ottakuttar was also one of the court poets and soon became jealous of the favourite.

This was the period of the Vaishnavite revival and the idea of a metrical translation of the Sanskrit *Rāmāyanam* into Tamil engaged the attention of Sadaiyappa Mudaliar who considered Kambar alone, of all the poets of the day, equal to the task. Kambar was therefore asked to do the work, but he postponed it from day to day. Baffled in his expectations, Sadaiyappa Mudaliar suggested to the king that a Tamil *Rāmāyanam* was indispensable for the education of the masses in the Vaishnavite faith, that Kambar was the only person who could do the work satisfactorily and that the king must command him accordingly. Kulottunga thinking that by arousing a healthy rivalry the best work could be produced, ordered both Kambar and Ottakuttar to undertake the task. Ottakuttar steadily

set to work and finished five cantos in about six months, whereas Kambar had not till then made even the usual invocation to his deity. One day the king sent for both poets and inquired how far they had gone and Ottakuttar said that he had finished five cantos and was proceeding with the 'Kadal Kan Padalam' or the chapter on the sight of the sea in the sixth canto. Kambar had not begun the work yet, but not wishing to be outdone by his rival he said he had finished the 'Kadal Kan Padalam' and proceeded as far as the 'Thiruvanai Padalam' or the chapter on the causeway erected by Rama's monkey regiment across the sea to Lankapuri. The delighted King called upon Kambar to rehearse one of his stanzas whereupon Kambar immediately composed one and began to comment upon it. The king and his courtiers listened to the discourse with rapt attention and began to applaud him. Ottakuttar who was also present at the discourse went home and being convinced of Kambar's superior poetic skill at once destroyed the first six cantos of his *Rāmāyanam* and was about to destroy the seventh when Kambar who happened to pass by the street arrested his work of destruction and took possession of the manuscript with a view to utilizing it as the seventh canto of his own translation. Proceeding rapidly with his work Kambar finished the first six cantos in a fortnight writing at the rate of seven hundred stanzas a day. To this he added the seventh canto of Ottakuttar and with the completed *Rāmāyanam* secured the opinions of several poets of the time. These he placed before the Vaishnavites in the Srirangam temple and in the presence of kings, vedic scholars and pundits rehearsed his stanzas with appropriate comments at intervals and obtained their unanimous approval. He also obtained the title of Kaviṅṅakkiravarthi (Emperor of Tamil Poets) as a mark of distinction.

Kulottunga Chola began to esteem him more and more and treated him in the most cordial manner. He had all the

honours due to a Samastāna Vittvān and moved almost as an equal with the king. The king and the poet were always together and the former was greatly influenced by the latter in all state matters.

One day when the king and Kambar were taking a walk in the palace gardens the king laughed, and Kambar asked him what was the cause of his laughter. The king replied that it was due to the pleasure he derived at the thought that his vast kingdom and his subjects therein were subordinate to him. Kambar retorted: 'There is no doubt that everyone is subordinate to you and you are subordinate to me,' and laughed with him. The king was greatly enraged and leaving Kambar abruptly went to his palace and retired to bed immediately. The queen seeing the king indisposed attempted to smooth matters, but in vain. Finally one of the king's dancing girls, called Ponni (பொன்னி), succeeded in appeasing the king's wrath. She very cunningly obtained from Kambar a document stating that he was the slave of the dancing girl, Ponni. Armed with this document the king confronted Kambar in full durbar, but Kambar ingeniously gave another interpretation to the words. The king, thus baffled, ordered Kambar to quit his country forthwith. Kambar laid aside the rich clothes, jewellery and medals given by the king and said: 'Oh! King! you have asked me to leave your territory and I do so taking with me nothing except a strip of cloth, but when I come I shall return with such splendour that one of the kings to whom you pay tribute shall act as my page.' He then left the Chola territory incognito, and after undergoing many privations and troubles was protected by a farmer from starvation. Perceiving the genius of Kambar the farmer recommended him to the Chera king. This king first appointed Kambar as his betel carrier, but when he became aware of his poetic talents made him one of the poets of his court and accorded him special honour. This roused the jealousy of the other poets who conspired to ruin

Kambar, but without success. Kambar remained with the Chera king enjoying royal honours and wielding an influence second only to that of his royal master. Time went on and the Chola king, repenting of his folly in expelling Kambar from his country, and learning of his whereabouts, sent a messenger to the Chera king with a letter requesting him to send Kambar back. The Chera king most reluctantly permitted Kambar to depart and sent him back to the Chola king with all the pomp and dignity of a monarch. He himself followed as his betel carrier, and so Kambar's prophecy was fulfilled. King Kulottunga was greatly humbled and received him back kindly, restoring him to his former place and treating him with greater consideration than ever. At length a crisis came. Kambar is said to have had a son called Ambikapathy who was himself a poet at the court of Kulottunga Chola like his father. This young man was ordered by the king to be impaled for having intrigued with the king's daughter. Kambar was so overwhelmed with grief that he retired from court and led a secluded life. One day he met the king's son while returning from school and by way of revenge stabbed him to death with the stylus. The king ordered Kambar to be brought before him and shot him with an arrow. Kambar however escaped to the Pandyan territory saying:—

வில்லம்பு சொல்லம்பு மேதினியி விரண்டுண்டு
 வில்லம்பு சொல்லம்பை வெல்லாது—வில்லம்பு
 பட்டுதடா வென்மார்பிற் பார்வேந்தே யுன்கினையைச்
 சுட்டுதடா வென்வாயிற் சொல்.

‘There are two kinds of arrows on earth, of which one is shot from the bow and the other from the mouth. Oh Mighty Ruler of the earth! The arrow from thy bow has hit me in my breast, but mine, the word of my mouth, has burnt up thy race.’ After leaving the Chola country a second time Kambar was reduced to poverty and, as

we see from *Jayamkonda Chola Sathakam*, had to support himself by manual labour. He died in his sixtieth year at Nattarasenkottai in Ramnad and was buried in a sitting posture. His rival, Ottakuttar, thus mourns his loss:—

இன்றைக்கோ கம்ப னிறந்தநா ளிப்புலியி
லின்றைக்கோ வென்கவிதை யேற்குநாள்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழ்ப் பொறைமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை ஞாலிழந்த நாள்.

Is this the day Kambar died? ; Is this the day that he accepts, my elegiac verse? ; Is this the day that Saraswathi became a widow while Lakshmi is blooming and Parvathi is sitting in majesty?'

The age of Kambar is shrouded in obscurity. This is due to the want of historical instinct—a want which was most conspicuous among the Tamils of the olden days. In true oriental fashion they would produce works of great length piling figures of speech one upon another and displaying all their poetical faculty; but they would say nothing as to the time when the work was begun or finished, so that all attempts to trace in this way the date of the work or the time of the author became futile. Some help in arriving at the probable date at which Kambar lived is to be found in the fact that he was a contemporary of certain poets like Ottakuttar and Pugalenti, and that he lived in the reigns of certain Chola and Pandyan kings. The grand old poetess Auveiyar, whose name is a household word in South India, is also said to have lived at the same time. These facts have been handed down by tradition and are preserved in accounts which generally corroborate each other, and they may be accepted as accurate.

Before proceeding to investigate the matter under this head, we shall see whether there is any internal evidence in the *Rāmāyanam* itself, Kambar's master-piece. Throughout this great work there is nothing that throws any light on

this question except the following commendatory stanza prefixed to the work:—

எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
 ஈண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
 பண்ணிய வீராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்
 கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றி னானே.

‘Kambar exhibited the *Rāmāyanam* which he composed at Tiruvennai Nallur, the residence of Sadaiyappa Mudaliar, before the assembly of Vaishnava Brahmins of Srirangam in the sacred presence of Sri Runganathar, the presiding deity of the place whom gods adore, and obtained their approval during the ascendancy of the Hastha Nakshatra or star (அத்த நட்சத்திரம்) in the month of Punguni (பங்குனி) or March of the Saka or Salivakana era 808.’ This year corresponds to the year A.D. 886, and, according to this date, Kambar must have flourished about one thousand and twenty-two years ago. This date is generally accepted by Tamil scholars, but, in discussing this point, Dr. Caldwell says: ‘This date used to be accepted as genuine, not only by natives, but by those few European scholars who had turned their attention to matters of this kind. If it were genuine, the Tamil version of the *Rāmāyanam* might fairly claim to be the oldest Tamil composition now extant, a supposition to which the internal evidence of style is opposed; and the author to be regarded as the father of Tamil poetry. This date, though it is the only one with which I am acquainted in the whole range of Tamil literature is, I fear, an unauthorized addition to Kambar’s poem, prefixed to it by some admiring editor for the purpose of giving it a higher antiquity than it can justly claim.’ We thus see that Dr. Caldwell rejects the date given in the commendatory stanza on the plea that if it is accepted Kambar’s *Rāmāyanam* would claim to be the oldest existing Tamil work. Granting that the date is genuine, one fails

to understand how the *Rāmāyanam* would become the oldest composition seeing that works like *Tholkappiam*, the several works of the Sangam period and the *Panchakaviums*, or the five Tamil epics, viz., *Jeevaka-Chintamani*, *Chilappathi Karam*, *Manimakalai*, *Kundalakesi* and *Valyapathy* are clearly of earlier date. Although this date is not supported by modern interpretations of various inscriptions which are believed to belong to that time, still eminent Tamil scholars believe it to be genuine. The way in which they seek to establish it is as follows: That Kambar, Ottakuthar and Pugalenti are contemporaries is admitted by all Tamil scholars, and even Dr. Caldwell does not dispute it. The advocates of the age in question suppose that Pugalenti was the Samasthana Vithvan (Poet Laureate) of the Pandyan king called Vachirangathan, the monarch who gave his daughter in marriage to Kulottunga Chola king of Uraiyur. He is said to have been the predecessor of Parakrama Pandya who, it is alleged, was defeated by the Muhammadans about 877 years ago. This king had a long and prosperous reign of forty-five years, so that the time of Vachirangatha Pandyan was more than 922 years ago; and as he is said to be a predecessor, and not the immediate predecessor, it is held that at least two more kings must have reigned in the interval. These two kings probably reigned about ninety years. Thus king Vachirangathan lived 1,012 years ago and, as Pugalenti flourished in his time, Kambar's age must be the same. This corresponds more or less with the age given in the stanza above referred to.

All attempts to identify the names of these kings with the several lists of Pandyan kings now extant have proved futile. They are more or less faulty and comparatively valueless for strict historical purposes. Judging from the fact that every Indian rajah of the present day has from four to twenty-five names or titles, most of which are seldom known except to one or two of his own dependants, there seems to be ample

reason for doubting the correctness of dates arrived at by such means. The favourite names and titles of the kings were so numerous and so indiscriminately used by fawning bards that when a particular name is mentioned we cannot ascertain to which of the several holders of the name it refers. Thus it happens that no two lists of the Pandyan or Chola kings agree and therefore the date arrived at in this way is neither historically, nor otherwise, sufficiently authoritative.

Again, it is said that when Kambar exhibited his *Rāmāyanam* at Srirangam in the thousand-pillared (*mantapa*) hall before high priests, kings, vedic scholars, and pundits, Sriman Nathamuni the Achariyar, or high priest, of the Vaishnavites was also present. It was this critic who objected to the interspersion of panegyric stanzas on Sadaiyappa Mudaliar, a mortal, in the sacred epic *Rāmāyanam* which speaks of the adventures of Rāma, who is believed to be an incarnation of Sri Krishna. After Sriman Nathamuni, forty-three Achariyars including the present incumbent have held office and, giving each priest a duration of twenty-five years, Sriman Nathamuni must have lived one thousand and seventy-five years ago. Allowing a wide margin for shortage in the duration of some of the Acharyas brings it down to the period one thousand and twenty-two years before the present time, or about A.D. 886 which is the age of Kambar as found in the stanza. Both these arguments are so ingeniously contrived that it is no wonder modern Tamil scholars, who have not much English training, accept them.

Let us now proceed to inquire into Kambar's age through the Chola kings. In investigating here, Dr. Caldwell connects Kambar with the reigns of two Chola kings—Rajendra Chola and his successor Kulottunga Chola. He next proceeds to inquire into the date of Rajendra and says: 'What was Rajendra's date? I have found two inscriptions at Cape Comorin, one in the fourth year of his reign, and another in the fifth, in each of which Rajendra is related to have

achieved a victory over Ahava Malla (a Jaina king of the Chalukya race) on the banks of the Tungabhadra. The date which I supposed to be contained in one of these inscriptions I found afterwards was unreliable; but, an inscription found by Sir Walter Elliot (*Journal of the Royal Asiatic Society*) in the western Chalukya Country, in which the same battle is mentioned (though the victory is claimed for the Chalukya king), places Ahava Malla, Rajendra's contemporary, in the middle of the eleventh century. According to inscriptions obtained by Sir Walter Elliot in the Kalinga country or Northern Circars (at that time ruled over by the eastern branch of the Chalukya dynasty), which were utilized by Dr. Eggeling in a paper read before the International Congress of Orientalists in 1874, Rajendra Chola commenced to reign in A.D. 1063 and ruled not only over the Chola country, but over the Kalinga country, and, as my inscriptions prove, over the Pandya country also. The battle between him and Ahava Malla must, therefore, have taken place between 1063 and 1066. I have an inscription of Rajendra Chola's belonging to the southern portion of the Pandya country, dated in the thirtieth year of his reign. This carries us down to A.D. 1093. When he died, and was succeeded by Kulottunga Chola, is at present uncertain, but Sir Walter Elliot places this event in A.D. 1112, after a reign of forty-nine years. I have an inscription dated in the forty-fourth year of Kulottunga Chola; but it is unnecessary to place the publication of Kambar's *Rāmāyanam* so late as this. Supposing that it was commenced in Rajendra's reign, and finished in Kulottunga's, as all traditions represent, its publication cannot have been much before A.D. 1100, and was probably not much after that date. Supposing that it was published as late as the twenty-fourth year of Kulottunga's reign, this would be exactly 250 years after the date given in the stanza prefixed to the poem. It would, therefore, appear that the poem must have been antedated 250 years.'

I have set out the above long quotation from Dr. Caldwell to show the difficulties that beset scholars in arriving with any accuracy at the dates of historical personages and events. Recent epigraphical researches tell us that Rajendra Chola I was otherwise known as Kulottunga Chola I; but Dr. Caldwell makes two individuals, father and son, out of one. Certain inscriptions show that Kulottunga I ruled from A.D. 1070 to 1118. His son was Vikrama Chola, who was co-regent with his father. If Kambar, as is alleged, lived during the times of Rajendra Chola *alias* Kulottunga Chola I, then he must have lived between A.D. 1070 and 1118; but if the Kulottunga Chola referred to in Kambar's life is the second of that name in the Chola chronicles then he must have lived somewhat later. We know from inscriptions that Kulottunga Chola II was the son of Vikrama Chola, who, as mentioned above, was the son of Kulottunga Chola I. Kulottunga Chola II succeeded to the Vengi throne in A.D. 1127. If Kambar lived during the times of this Kulottunga Chola, then he must be set down to the first quarter of the twelfth century A.D. But we know that there was still another Chola king of the same name of Kulottunga Chola, who ruled from A.D. 1178 to 1211. If he is referred to, the age of Kambar would have to be carried down still further, and we should have to assign him to the end of the twelfth and to the beginning of the thirteenth century A.D. The net result is that Kambar cannot be assigned to a date earlier than A.D. 1070 or later than A.D. 1211. The balance of probabilities appears to be in favour of the former date. We know that Ottakuttar was a contemporary of Kambar; at any rate unvarying tradition says so. If it may be relied upon—and there is nothing appearing to the contrary—then we have a clue to the age of Kambar. We know independently that Ottakuttar composed the Ula narrating the exploits of Vikrama Chola. Ula is a species of Tamil poem and the fact that Ottakuttar was the author of *Vikrama Cholan Ula* (விக்கிரம சோழன் உலா) is seen from the following

extract from the poem called *Sankara Cholan Ula* (சங்கரா சோழன் உலா):—

சீர்தந்த வென்றெடுத்த கூத்தனுலாச்
சூடிய விக்கிரம சோழனும்

‘Vikrama Chola, who accepted the Ula of Ottakuttar which begins with the words சீர்தந்த.’ There are several passages in *Vikrama Cholan Ula* itself which afford additional evidence for the authorship of Ottakuttar and they also show that the *Ula* was composed in honour of Vikrama Cholan.

Now, so far as we know from inscriptions there is only one Vikrama Chola known to Chola history. This Vikrama Chola was the son of Kulottunga Chola I, who as we know ruled from A.D. 1108 to 1123, sometime as co-regent with his father. It would follow from this that the Kulottunga Chola mentioned by Kambar himself was Kulottunga Chola I, who ruled from A.D. 1070 to 1118. That is also the period to which we would have to assign Kambar—a period to which belongs the Vaishnavite revival in Southern India. Thus the time of Kambar falls towards the close of the eleventh century and the beginning of the twelfth.

In the foregoing pages frequent references have been made to the Chola, Chera, and Pandyan kingdoms and it will not be out of place here to give some account of them. Of the boundaries of these kingdoms or of their exact extent and position we find no reliable record in the Tamil poems, and as they varied from time to time it is impossible to say anything definitely about them.

The Chola kingdom consisted of the modern Tanjore and Trichinopoly districts and was otherwise known as Punal Nadu, or the land of floods. This province which comprised the region around the mouth of the river Kaviri (காவிரி) or Kāviri (காவேரி) as it is at present known, was so called because it was subject to floods caused by the periodical freshes in the river. Uraiyoor on the southern bank of the river was the Chola capital and the site is still known by that

name. It is a suburb of modern Trichinopoly, the third city in the Madras Presidency. The boundaries of the Chola kingdom during the time of Kulottunga Chola I, to which Kambar, as stated above, belonged, may be made out from his inscriptions. His inroads into the Pandyan territories and his conquest of the Keralas are known to us from those inscriptions. ¹ He seems to have been at war with the western Chalukya King Vikramaditya VI who ascended the throne in A.D. 1076. A Tanjore inscription refers to the defeat of this Vikramaditya by Kulottunga I, Vikramaditya flying before him from Nangili (in Mysore) to the Tungabadra river which appears then to have formed the southern limit of the Western Chalukya dominions.² Roughly speaking the Chola kingdom comprised, during the days of Kambar, a good portion of what is now the Madras Presidency; bounded on the north by Tungabadra, it extended on the south as far as the Pandyan capital of Madura; while on the west it was bounded by the Ghats, and on the east by the Godavari river. This represents the extent of the conquests of Kulottunga Chola I, but the following stanza ascribed to Kambar gives the original limits of the Chola kingdom, and I can find no reason for disputing the accuracy of this stanza or of those describing the other two kingdoms:—

கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபொரு வெள்ளாறு
 குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—உடதிசையில்
 ஏண்டிப் பண்ணை யிருபத்து நாற்காதம்
 சோண்டிக் கெல்லையெனச் சொல்.

‘The Chola territory is bounded on the east by the sea, on the south by the river Vellar, on the west by Kottaikarai, on the north by the river Pennai and was twenty-four kathams in length.’

The Pandyan kingdom according to existing popular ideas includes the modern Madura and Tinnevely districts, but

¹ *South Indian Inscriptions*, by Houltsch, Vol. II, part II, p. 231.

² *Ibid.*, Inscription No. 58.

there is considerable evidence to be gained from inscriptions, both in these districts and in Travancore itself, in support of the belief that at one time that native state also formed part of it. During the days of Kambar (i.e., Kulottunga Chola I) the Pandyan appear to have been temporarily eclipsed by the Cholas, but they recovered during the reigns of the successors of Kulottunga Chola I, for we know from inscriptions that they were masters of the country as far north as Trichinopoly about the beginning of the thirteenth century. They were, however, with other territorial chiefs in the south, subdued by the rising Vijayanagar kings who first came into prominence about A.D. 1336. The chief town was Mathurai (Madura) and it appears to have been so called after the city of Muttra on the banks of the Jumna.¹ The Pandyan king was known as Panchavan (the descendant of the five) and Kaurian, descendant of the Kurus.² Madura was a fortified city and its fort was surrounded by a moat and was surmounted by four golden towers. For this reason it was called 'Nanmadak-kudal' or the 'Cluster of four towers'. The site of ancient Madura is now in ruins and is situated about six miles south-east of modern Madura. These ruins are on the northern bank of the Vaigai whereas ancient Madura stood on its southern bank. It is probable that the river has changed its course since the destruction of the city. The roads leading to the gates were wide enough to permit several elephants to walk abreast. All kinds of weapons and missiles were dexterously fixed on the fort walls ready to be discharged on an enemy in case of an attack. Kambar gives the boundary of the Pandyan kingdom in the following stanza;—

வெள்ளா நதவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாம்
 தெள்ளார் புனற்கண்ணி தெற்காகும்—உள்ளார்
 ஆண்ட கடல்கிழக்கா மைம்பத் தறுகாதம்
 பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.

¹ Vide *The Tamils eighteen hundred years ago*, p. 12.

² Vide *Puranānuru*, stanza 58, line 8, and *Chilappathikaram*, ch. xv. 2,

‘The Pandyan kingdom is bounded on the north by the river Vellar, on the west by the vast plain, on the south by Comorin, on the east by the sea and extends to a distance of about fifty-six kathams.’

The following stanza gives the limits of the Chera kingdom :—

வடக்குத் திசைபழனி வான்கீழ் தென்காசி
 குடக்குத் திசைகோழிக் கோடாம்—கடற்கரையின்
 ஓரமோ தெற்காகு முள்ளெண் பதின்காசம்
 சோனாட் டெல்லயெனச் செப்பு.

‘The Chera kingdom is bounded on the north by Palni, on the east by Tenkasi, on the west by Calicut, on the south by the sea and extends to a distance of about eighty kathams.’

The capital of the Chera kingdom was Vānchi, or Karūr. It stood on the banks of the river Periyar far from its mouth and near the foot of the Western Ghats. The old town has entirely disappeared, and there is only a small village now known as Tiru-Karur. The town was strongly fortified and had battlements, and the gates had splendid towers surmounted with flags. The moat that surrounded the city contained man-eating alligators of a large size. From the stanza quoted above we have an idea of what were the traditional limits of the Chera kingdom.

In modern times it consists of the Kerala country, that is, Malabar and Cochin and Kongu Nadu (the Karur taluk of the Coimbatore and the adjacent country), but in the days of Kulottunga Chola I the country of Kerala had been conquered by him.¹ That he also conquered the Cheras is evident from the inscription in the Chandewara shrine in Tanjore.²

Let us now proceed to inquire a little into the religious and social conditions of the people at the time of Kambar. To get some idea of them we have again to turn to inscriptions.

¹Vide *South Indian Inscriptions*, No. 58, vol. II, Part ii.

²*Ibid*, Inscription No. 95.

Prima facie one would be inclined to believe that an age that produced so famous a Vaishnavite poet was an age of Vaishnavite revival. For one thing we know that the Buddhists and Jāins who had, during the days of Manickavasakar and Tirugnana Sambandar reached the climax of their ascendancy, were no longer powerful in the land. It could not however be said that there were neither Buddhists nor Jains in the country. Probably there were some of the former, and a good many of the latter were certainly to be found scattered throughout the kingdom, but they received but little recognition from the kings either for themselves or their religions. The Sivite revival that followed the religious activities of Manickavasakar and Tirugnana Sambandar and other Sivite devotees had brought into existence a new fervour for the older faith. Contemporaneously with them worked the Vaishnava Alwars (or devotees) who were drawn from the lowest to the highest castes, and from both the sexes and from every grade of Society, who by their peregrinating habits inculcated amongst the people a reverence for, and a belief in, a personal God. How far the Sivites and the Vaishnavites worked in common to achieve the ascendancy they secured for the traditional faiths of the land it is difficult to say. Indications are not wanting in the hymns and traditions of both sects that they were, at any rate at times, at cross purposes. We discover here the germs of that sectarian spirit that is now so rampant in this country. During the times of Raja Raja (*Circa* the tenth century A.D.) Sivites and Vaishnavites were at peace with one another. During many visits to Tanjore I have made a special study of the great temple which was built by Raja Raja and I have been interested in noting its uniqueness in this respect, that it shows in its architectural details even-handed justice to both the Sivite and Vaishnavite systems. Though the temple itself is dedicated to Siva, its figure sculpture is mainly Vaishnavite in its nature. During the reign of Raja Raja's

successors the Vaishnavites appear to have gathered strength, so much so, that if we may believe traditions, they excited the jealousy of the Sivites. That appears to be the explanation for the flight of Ramanuja, the great Vaishnavite reformer who, persecuted by the Chola king of his time, fled to the Ballala king's territories in Mysore. Ramanuja was born about A.D. 1017, that is about half a century before Kulottunga Chola I came to the throne, and he travelled twice through India proclaiming his religion and finally settled at Srirangam which is still a great place of pilgrimage for all India. The fifty years that elapsed between Ramanuja and Kulottunga Chola I was apparently an important period for the Vaishnavite religion. It gathered strength and spread throughout the southern districts of this presidency. Its popularity with the masses required translations of that most important Vaishnavite epic, the Sanskrit *Ramayana* and the fact that Kambar undertook the task is all the more creditable for the reason that he did not belong to the so-called twice-born class. Socially the people were not, it may be presumed, rigidly divided into the numerous castes which we find to-day, though no doubt there were many divisions. A few centuries before Kambar the four main castes, viz., Brahma, Kshatriya, Vaisya and Sudra, observed by the Aryas did not exist. The expression 'twice born' was applied only to Brahmins. The caste system slowly developed during the few centuries preceding Kambar. We read in old inscriptions about the division of the common people into right-hand and left-hand factions. At this distance it is difficult to say exactly what this meant or how it originated. The people were broadly divided into Sivites and Vaishnavites, even the lowest Panchama coming under one or other of these heads. We read a good deal in inscriptions of their pious devotion to their gods, of their gifts to them and of the rules they followed in regulating their worship.

The king was the head of the government and was a hereditary monarch. His power was, however, restricted by five councils known as the 'Five Great Assemblies'. The constitution of the Five Great Assemblies is not quite clear, but all that can be gleaned is that they consisted of representatives of the people, priests, physicians, astrologers, poets and ministers. Representatives of the people safeguarded their rights and privileges; the priests were consulted in all religious matters and they conducted all religious ceremonies, the king himself kneeling before them for their blessings; the physicians attended on the king and his subjects during illness and looked after the general sanitation of the kingdom; the astrologers fixed auspicious occasions for public ceremonies, and the ministers were responsible for the collection, and expenditure of revenue as well as the administration of justice, civil and criminal. On special occasions the assemblies attended the king's durbar in the throne hall the most important occasion being the Navarathri festival, popularly known as Dussera, when the king performs *pooja* to his weapons, reviews his troops, feeds all the poor and needy of his kingdom, makes presents to poets and musicians, and performs other charities. A remnant of this practice may be found even to-day in the royal houses of Mysore and Travancore. It is remarkable that all the three kingdoms above mentioned followed this system of government although they were quite independent of each other.

The king had a number of attendants such as perfumers, betel-bearers, armourers, dressing valets, torch-bearers, body-guards. His person was surrounded with much pomp and dignity. He wore a gold crown set with precious stones on his head, armlets of gold on his arms, a golden anklet on his right leg, and a necklace of pearls or rubies. He generally rode on the state horse or elephant. Sometimes he used palanquins or drove in chariots drawn by horses. The king was the centre of all authority and head of society. He

took the leading part in all festivals and mixed freely with the people. In times of famine or pestilence he visited the distressed and rendered all possible assistance. In fact he shared in their sorrows and joys. The people were so much attached to their sovereign that they daily prayed for his long life and prosperity. The principal officers of the king were the priest of the royal house, the chief astrologer, the ministers of state, the commander-in-chief of the army and the poet (Samasthana Vithvan) of the state. Justice was administered by officers appointed by the state free of charge to the suitors, but the king was the final court of appeal in all civil and criminal cases. The punishments inflicted were very severe. For instance, a thief caught red-handed was beheaded; adultery was punished with the extreme penalty of the law, and one who trespassed into another man's house with such an intention had his legs cut off. The queen did not wear a crown unless she inherited it directly herself, but on all public occasions she took her seat by the side of the king on the throne. That portion of the palace reserved for her exclusive use was called Antapuram (அந்தப்புரம்) and was not accessible to males. She had many noble maidens waiting upon her.

The dress of the people was very simple, but it varied according to their position in society. The ordinary dress of males consisted of two pieces of cloth, one wrapped round the loins to reach the knee, and the other tied round the head as a turban. Cutting the hair was unknown, it was allowed to grow to its full length and tied in the form of a knot on one side of the head. The ordinary dress of women consisted of a cloth of about eight yards wrapped round the loins descending to the ankles. The arms and body down to the waist were uncovered, but were adorned with jewels and sandal paste. They had very long hair of which they took the greatest possible care. They painted their eyelids with a black pigment. They dyed the nails of their hands and feet and the palms of the hands, with the leaves of Maruthonry (மருதோன்றி).

They wore various ornaments of gold and both men and women applied oil to their head, perfumed their body with fragrant oils and scents, and wore various kinds of sweet smelling flowers on the head. Women mixed freely in the amusements of social life. Those of the poor class were employed as shop-keepers, cooks and servants. They worked in fields and gardens with men and shared their hardships. The ladies of the higher classes were confined to their houses although prior to the Muhammadan invasion they went about freely. Quail and cock-fights, musical entertainments, dramatic performances, religious festivals, dances and wrestling matches appear to have been the chief sources of amusement for the masses. Women amused themselves at home by teaching parrots, singing, playing the games of dice (தாட்டம்), ball (பந்தம்) or Kalanku with Ammany songs and chewing betel-nuts.

The marriageable age for boys was sixteen and for girls twelve, and the marriages were solemnized with Brahminical rites. There appears to have been nothing peculiar about the diet of the people. It was extremely plain and consisted of rice, which was the staple article of food, and vegetables. Milk, butter, ghee and honey were also freely used; but little animal food.

Taxes of all kinds were levied by the sovereign and formed the chief source of revenue to the State. Tolls were collected on the main roads where caravans congregated. There were also the customs and land taxes. A water tax was levied for water supplied by the State for cultivation purposes. The king was entitled to one-sixth of the revenue for his own use. Arts and industries thrived and trade flourished. The din and trammels of war did not interfere with the people, for the army was composed of specially trained men. The ordinary people who lived in the strongly fortified capital and in the villages under the protection of the king continued their avocations unmolested. Thus the time of Kambar seems

to have been a time of riches and plenty for the king and his subjects, although the sovereigns of the time were busy waging war and consolidating their power.

Kambar's claim to his name and fame as the prince of Tamil poets lies in the fact that he was the author of the Tamil *Rāmāyanam*. It takes the same place in Tamil literature as that of the *Iliad* of Homer in the literature of Greece. The *Iliad* speaks of the elopement of Helen of Menelaus with Paris of Troy, while the *Rāmāyanam* describes how the ten-faced rakshasa, named Ravana of Lankapurī, took away by force the beautiful and chaste wife of Rāma believed to be an incarnation of Vishnu and son of Dasaratha king of Oudh. These two sublime epics have one great and noble object in view, namely, the story of the recovery of the lost wives, and in the achievement of this Troy and Lanka were reduced to ashes and levelled to the ground. Kambar's *Rāmāyanam* is an adaptation of Valmiki's Sanskrit epic of the same name, but in detailing the incidents Kambar departs from the original and dilates where Valmiki has treated the subject inadequately. Although the main thread of the narrative is the same he abridges or elaborates as occasion required in order to give a dramatic colouring to an incident, or to produce a stronger epic impression on the minds of his readers. As instances in point we might mention Kambar's elaborate description of Rāma's marriage in about five chapters which Valmiki disposes of in a few pages, and the complete omission of the description of Rāma's departure to the forest in obedience to the mandate of his stepmother, a subject on which that eminent Sanskrit poet displays all his talents. Then again the *Iranyan Vathai Pādalam* in the Tamil *Rāmāyanam* is Kambar's own creation and does not find a counterpart in the Sanskrit original. This additional plot of Kambar is in itself a masterpiece and evinces his scholarship and inventive genius. This portion alone is sufficient to establish his reputation as a Kavichakkaravarthi even if all the other portions of his

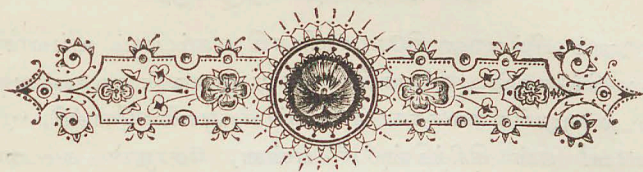
Rāmāyanam should perish. The late Dr. Bower in comparing Valmiki and Kambar says : ' We have read both Valmiki and Kambar and at times we were at a loss to know to which of the poets the palm of victory was to be assigned. Valmiki is diffuse and simple, Kambar abridges but elaborates. There is a profusion of ornament at times here and there abounding in beautiful touches of expression.'

Kambar's style is admirable and worthy of the closest study. A genuine classic himself, he seems to have drunk deep of the fountains of old Tamil literature for we find in his work traces of his indebtedness to the *Kural*, *Jeevaka Chintamani*, *Periya Puranam* and *Kandapurānam*. We may even assert that the latter was the model which he set before himself in the execution of his admirable work. The solemn Miltonic march of Kambar's verse, seldom finds a parallel in Tamil poetry. The readiness with which choice words adapted to express his ever changing thoughts and fancies flow at his command, his depth of imagination, his facility of diction, his moral reflections on appropriate occasions, his marvellous powers of description and narration, the melodious stream of his verse, keeping perfect harmonious rhythm with the sense, his use of apt similes and happy metaphors, all these, and above all his wonderful power of expressing rare and profound ideas in a perfectly sound classical style, raise him head and shoulders over all the Tamil poets and accord him the foremost place in the realm of Tamil literature. Dr. Caldwell in speaking of the Tamil *Rāmāyanam* says, ' The Tamil imitation never condescends to be natural, much less prosaic, but is always elaborately rhetorical and ornate. It piles up epithet upon epithet, simile on simile, till the thought is obscured and the narrative interrupted and almost forgotten. To the Tamil ear it seems the perfection of sweet harmonious rhythm, but to the severer European judgment its sweetness borders upon lusciousness, and its harmony too often suggests the idea of monotonous jingle. The difference

between the Tamil and the Sanskrit *Ramāyana* may be compared to the difference between Pope's Iliad and the *Iliad* of Homer ; but this comparison, though a just one so far as it goes, gives only an imperfect idea at best of the difference between the two works. Notwithstanding its faults of style, from the point of view of a cultured taste, the Tamil *Ramāyana* is undoubtedly a great poem and in this department of composition the *Chintamani* alone can dispute with it for the palm of supremacy.' Dr. Caldwell fails to understand that Kambar's lot was cast in an age when the classical style of the Sangam period was gradually changing. It was an age of literary revival when Sanskrit religious literature exercised immense influence on Hindu religion and philosophy. The old poetry with its charming portrait of nature, full of soberness of thought and accuracy of description, had completely vanished. The sacred utterances of great and devoted Hindu religious teachers, such as the Nayanmars and Alwars, who frequently gave full vent in poetical effusions to their religious fervour, were practically supplanted by translations of Sanskrit works and religious poems which are accumulations of hyperbolical conceits and metrical ornaments without any regard for matter. In short the old school paid very little attention to metre, whereas the new school sacrificed matter to metre. Kambar began his work in the midst of this new school with its false standard of poetry which unfortunately maintains its sway even at the present day. It is, then, no wonder that that false standard of poetry has to a certain extent influenced the style and ideas of Kambar. Moreover, Kambar had a rival in the person of Ottakuttar, who was also commanded by the king to do the same work, viz., to compose the *Ramāyanam* in Tamil verse. Under these circumstances there is no doubt Kambar exhibited some of the traits of the new school, and to this contamination must be attributed his tendency to digress and wander away from his theme, his tedious descriptions

of love, his heaping of figures of speech one upon another, his grammatical solicisms, his unjustifiable ellipses and his puzzling words and phrases. But what are these defects when compared with the numerous excellencies found in every one of his stanzas. Time has not yet produced another Tamil poet like Kambar and probably never will, but his noble work *Ramāyanam* which has accorded him the highest place in the ranks of Tamil poets will continue to be a standing monument of his poetic genius.

T. A. R.

THE HISTORY OF KAMBAR

கம்பர் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி.

ஒருநாள் சூரியாஸ்தமான காலத்திற்குமுன்பு புஷ்பக் கொத்துகளில் பஞ்சவர்னக் கிளிகள் கொஞ்ச, பூங்கொடிகள் பொற்றொடி மாதர்போல் அசைய, கிளைவிளக் கேற்றி னாற்போலச் சண்பகங்கள் பொன்னிறமாகிய அரும்பெடுக்க, குடமல்லிகைகள் வெள்ளிக்காளாஞ்சி வந்துவதுபோலத் தளையவிழ்ந்து மலர, அம்மலர்களிலிருந்து மடைதிறந்தாற்போலக் குபுகுபென்று குமிழியிட்டுப் பாயும் இனிய தேனையுண்டு கீதம் பாடுவதுபோல வண்டிகள் ஒலிசெய்ய, மத்தள முழங்குவதுபோல அங்குள்ள தடாகத்தின் அலைகள் குமிழிச் சப்திக்க, சுருதி கூட்டுவதுபோல மாங்குயில்கள் திங்குரலாய்க் கூவ, கூத்தியர்போல அழகிய கலாபத்தை விரித்து மடமயில்கள் ஆட, குளிர்ச்சிபொருந்திய மந்தமாருதமானது கமகமவென்று பரிமளிக்கின்ற மிருதுவான மகரந்தப்பொடிகளை வாரிக்கொண்டு வந்து கதம்ப மிறைப்பதுபோல வீசுகின்ற திவ்வியமான கற்பகச் சோலைபோலும் அதிக விரம்மீயத்தைத் தருகின்ற விசித்திரமாகிய ஓரிளம் பூங்காவில் விசாலமாகிய வெண்மணற்சாலையிற் குலோத்துங்க சோழ

ராஜனும் வித்வஜன சிரோமணியாகிய கம்பரும் உல்லாசமாய்வுலாவிக்கொண்டிருக்கையில், சோழனுனவன் கலகலவென்று உடல் குலுங்க நகைத்தான். கம்பர் அவனை நோக்கி, “மருமானே! ஏன் சிரிக்கின்றீர்” என்ன, சோழன் கம்பரைப் பார்த்து, “அம்மானே! எனக்கு நகைப்பு வந்ததை என்னென்று சொல்வேன்” என்றான். இவர், “அதை நாமறியக் கூடாதா?” என்ன, அவன்: “நீறியாததும் உண்டோ, கேளும்:—இந்த ராச்சியமும் இதிலுள்ள சகல பிரசைகளும் நமக்கு ஐக்கியமல்லவா வென்று எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது” என்றான். கம்பர், “எல்லாம் உமக்கு ஐக்கிய மென்பதற்கும், நீர் நமக்கு ஐக்கிய மென்பதற்கும் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை” என்று கூடச் சிரித்தார். சோழனுக்கு அந்தச் சொற் செவிபொறாமல் முகம் வாடிப்போக, இவரென்ன நம்மைப்போல மண்டலாதிபதியா? நமக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து நாம் கொடுக்க வாங்கி சீவனம்பண்ணுகின்ற வித்வான்தானே, இவர் நம்மைக் கொஞ்சமாவது மதியாமல் தமக்கு ஐக்கியமென்றாரே, இது தகுமா? இந்தச் சொல் மற்றவர்கள் சொன்னால் அவர்கள் அக்கணமே சிரச்சேதம் பண்ணப்படுவார்களல்லவா? என்று நினைத்துக் கம்பருடனே பேசாமற் கோபத்தோடே திட்டி வாசலால் நுழைந்து அரண்மனைக்குட் போய்ச் சப்ரகோள மஞ்சத்திற் சயனித்துக்கொண்டனன்.

அந்நேரத்தில் வழக்கப்படி அரசன் மனைவி சிற்றுண்டி கொண்டு வந்து வைத்துப் புசிக்கும்படி உபசரித்தனர். அரசன் வெறுப்பினால் அதைப் புசியாமலும் அவளுடன் பேசாமலுமிருக்க, அதுகண்டு ராஜபத்தினி அரசன் வைப்பாட்டியாகிய பொன்னி யென்னும் பெயருடைய தாசியை அழைப்பித்து ராஜாவைப் பலகாரம் பண்ணும்படி செய்யவேண்டுமென்றாள். அவள், “அம்மா! இதோ பாரும், ஒரு நொடிக் குள்ளே உங்கள் அபிஷ்டப்படி நடப்பிக்கிறேன்” என்று,

அவன் கிட்டப்போய்த் தட்டி யெழுப்பினான். அரசன் எழுந்திராதது கண்டு மறுபடி அவன் அவனுக்கு இதமாகிய விலாலனைகளைச் செய்து அதி சுதந்தரம் பாராட்டித் தூக்கி உட்காரவைத்து 'சர்வோத்தமியாகிய உமது பத்தினிமேல் உமக்குச் சலிப்பேன்? ஆயினும் எனக்கு இணங்காமற் பிணங்குகின்றது என்னகாரணம்' என்றான். அவன் தனக்கும் கம்பருக்கும் நடந்த சம்பாஷணையை வெளியிட்டான். வாழ்வு தாழ்வு இரண்டுக்கும் தன்னோடொத்த அருமை மனைவிக் குச் சொல்லாமல் மனத்தில் வைத்து மறுகின செய்தியைத் தாசுக்குச் சொன்னவுடனே, தாசி: 'இதற்குத்தானு இவ்வளவு யோசனை? உம்மைத் தமக்கு ஐக்கியமென்று சும்மாவாயினுற் சொன்ன கம்பனை நான் மெப்பாய் எனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளுகிறேன். என் சாமர்த்தியத்தைப் பாரும். நீரெழுந்து பலகாரம் பண்ணும்' என்று சொல்லி விட்டு, அந்தக்ஷணமே தன் வீட்டுக்குப் போய்த் தாதியை அழைத்துக் கம்பர் தெருவிலே வரக்கண்டால், யானழைக்கிறேனென்று உள்ளே அழைத்துவாவென்று வாசற்படியில் அவளை நிறுத்தி வைத்துத் தான் போய்க் கட்டிலின்மேற் படுத்துக்கொண்டான். அப்படியிருக்க, பூங்காவிவிருந்த கம்பர் தீபம் வைக்கிறவரையிலும் அரசன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தும் அவன் வராமையால், "நாம் சொன்ன சொல் அவன் மனத்தி லுறைத்திருக்கவேண்டும்; அதனாற் சிற்றங்கொண்டு போய்விட்டான். எல்லாம் நாளைக்குத் தெரியவருகிறது" என்று தாம் பல்லக்கிலேறி வீட்டுக்குப் போகும்பொழுது, தாதி கண்டு கும்பிட்டு, "அம்மா அழைக்கிறார்கள்" என்றான். கம்பர் உள்ளே சென்றார். தனிமையாய்க் கட்டிலின்மேற் படுத்துக்கொண்டிருந்த வேசையானவள் இவரைக் கண்டவுடனே எழுந்து ஓடிவந்து காதல்கொண்டு தகாதவிதமாய் அவரிடத்தில் வார்த்தையாடினாள். கம்பர், "அம்மா!

நீ அரசன் மனைவியாயிருப்பதனால் எனக்கு மகளாக வேண்டும். ஆதலால் உன் இஷ்டப்படி செய்வது தோஷத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. இதை விட்டுப் பின் எதைச் சொன்னாலும் தட்டாமற் செய்வேன்” என்ன, தாசி: ‘அப்படியே பிரமாணிக்கஞ் செய்யும்’ என்ன, இவர் செய்த மாதிரித்திரத்தில் அவள், ‘நீர் எனக்கு அடிமை யென்பதாகச் சாதனை மெழுதிக்கொடும்’ என்றாள். இவர், “நல்லது அதற்குத் தடையில்லை” என்பதாக உடனே ஏடு மெழுத்தாணியுங்கொண்டு வரச்சொல்லித் தாசிப் பொன்னிக்குக் கம்பாடிமை யென்று வருஷம், மாசம், தேதி வைத்தெழுதிச் சாட்சி குறித்துக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்துவிட்டுச் செலவு பெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டார்.

பின்பு அவளந்தச் சாதனத்தை அரசன் கையிற் கொண்டு போய்க் கொடுத்தான். அவன் பார்த்துச் சந்தோஷித்துச் சூரியோதய மானவுடனே அனைவருக்கும் முன்பாகத் தான் அரசாட்சி மண்டபத்திற்கு வந்து சகலமானவர்களையும் அழைத்துவரச் சொல்லி, கம்பர் வந்து சேர்ந்தவுடனே மந்திரியை அனுப்பி அப்பத்திரத்தை எடுத்துவரச்செய்து அவருக்குக் காட்டி இதில் வைத்திருக்குங் கையெழுத்து உம் முடையதுதானா பாருமென்றான். கம்பர் பார்த்து ஆமென்றார். அப்புறம் அதை வாசிப்போன் கையிற் கொடுத்து யாவரும் கேட்க வாசிக்கச் சொல்ல, வாசித்தபோது அதைக் கேட்ட சபையாரெல்லாம் இஃதென்னை அநியாயமென்று மனங்கலங்கிச் சரீரம் பதைபதைத்தார்கள். அரசன் கம்பரை நோக்கித் தாசிப்பொன்னிக்கு நீர் அடிமைதானா வென்றான்? கம்பர் அதற்கு ஐயமென்ன வென்றார்? அரசன் தன் சரீரங் குலங்கப் பெருநகைசெய்து மகா வித்வானாகிய நீர் தாசிப் பொன்னிக்கு அடிமையென்பது உமக்கு வெட்கமல்லவா? என்றான். இவர், “நாமேதாவது திருடினோமா? செய்யாத காரியஞ் செய்

தோமா? ஒன்றுமில்லையே, அதன் தாற்பரியத்தை உள்ள படி அறிந்தவர்க்கு வெட்கமேது? என்றார். அரசன் அஃ தென்னை சொல்லுமென்றான். இவர், “தாசிப்பொன்னிக்குக் கம்பர் அடிமை” என்பது, ஆறு பதங்களால் முடிந்த ஒரு வாக்கியம். இவ்வாக்கியத்தில் முதற்பதம் தா, இதிலிறுதியகாவொற்றுத் தொகுத்தல் விகாரம்; 2-வது சி, இது குறுக் கல்விகாரம்; 3-வது பொன்னி, இது விசுதிபெற்றது; 4-வது கு; 5-வது கம்பர்; 6-வது அடிமை. இவை சொற்பிரிப்பு; இனி, தாய்-அன்னை, சீ-மங்களகரம், பொன்னி-லட்சுமி, கு-நான்காம் வேற்றுமை உருபிடைச்சொல், கம்பர்-இயற்பெயர், அடிமை-தொண்டு. இவை சொற்களின் பொருள்; ஆகவே உலகமாதாவாகிய ஸ்ரீ லட்சுமிக்குக் கம்பரடிமையென்பது தாற்பரியம். இங்ஙனம் புருஷகாரியாகிய ஸ்ரீ மகாலட்சுமிக்கு நாம் அடிமையென்று தானே எழுதிக் கொடுத்தோம். இதனால் நமக்கு இழிவுவருமா? நீரேன் வியர்த்தமாய்ப் பரிகாசஞ் செய்கின்றீரென்று கம்பர் சொன்னார்.

அதுகேட்டுச் சோழன் தனது இறுமாப்பும், தலைதெரியாத சந்தோஷமும் தடுமாறிக் கம்பரை அணிலேறவிட்ட நாய்போல ஏற இறங்கப் பார்த்து, அதிக உக்கிரங்கொண்டு நகைத்து, இந்த வித்துவான்களை நம்பலாகாது. பொருள் கொடுத்தவரை இந்திரன், சந்திரனென்று ஸ்துதிசெய்தாலுஞ் செய்வார்கள். அது கொடாவிட்டால் எப்படிப்பட்டவனானாலும் அவனைப் பிரத்தியட்சத்திலேயே புத்தியில்லாதவனென்றும், திரியாவக்காரனென்றும், இன்னும் அநேக விதமாகவுந் தூஷித்தாலுந் தூஷிப்பார்கள். இவர்கள் தூஷிப்பதைக் காதினூற் கேட்டவர்கள் ஏன்காணும் தூஷிக்கிறு யென்றால் நான் தூஷித்தேனா? புத்தியில்லாதவனென்றது அறிவில் ஆதவன், அல்லது சூரியனுக்குச் சமானமானவனென்றும், திரியாவக்காரனென்றது

மாறுபடாத நல்வரம் பெற்றவ னென்றும், சொன்னவைகளே யல்லாமல் வேறென்ன வென்று தாம் சொன்ன சொற்களை மாற்றினாலும் மாற்றுவார்கள். வித்துவான்கள் பொல்லாதவர்கள், அம்மம்! யமனைப்பார்க்கிலும் இவர்கள் கொடியவர்களென்று கூறி, இக்கருத்துக் கிசைய,

“போற்றினும் போற்றுவர் பொருள்கொ டாவிடில்
தூற்றினும் தூற்றுவர் சொன்ன சொற்களை
மாற்றினு மாற்றுவர் வன்க ணாள்கள்
கூற்றினும் பாவலர் கொடிய ராவரே”

என்ற ஒரு பாடலைச் சொல்லி, சோழராஜன் கம்பரை: “இன்றுமுதல் நீர் என் தேசத்தி விருக்கவேண்டாம். நான் உமக்குக் கொடுத்திருக்கிற விருதுகள் முதலானவைகளை யும் வாங்கி வைத்துவிட்டு எங்கேயாவது போய்விடும்” என்றான்.

கம்பரும் அப்படியே சகல விருதுகளையும் ஆடையாபரணங்களுடனே வாங்கி வைத்துவிட்டு அவனுக்கெதிரே நின்றுகொண்டு, “ஓ அரசனே! என்னை உன் தேசத்தை விட்டுப் போய்விடச் சொன்னால்லவா? நல்லது, உன்னுடைய தேசம் எவ்வளவு? இருபத்துநாலு காததூரந்தானே, அதற்கப்பால் உனக்கென்ன சுவாதீன மிருக்கிறது? இந்த இருபத்துநாலு காதமொழிய மற்றத் தெற்கிலுள்ள ஐம்பத்தாறுகாத தூரமாகிய பாண்டியதேசமும், மேற்கிலுள்ள எண்பதிற்காத தூரமாகிய சேரதேசமும், வடக்கிலுள்ள அநேக தேசங்களும் எங்கே போய்விட்டன? சமுத்திரங் கொண்டுபோய்விட்டதா? நீ கோபித்தால் எங்களுக்கு வேறு புகலிட மில்லையா?” என்பதற்கேற்ற,

“காத மிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஒதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ—மேதினியில்
கொல்லிமலைத் தேன்சொரியுங் கொற்றவா நீமுனிந்தால்
இல்லையோ வெங்கட் கிடம்”

என்ற பாடலையும், “அன்றியும் பூர்வமிருந்ததிலும் இப்பொழுது உன்னுடைய தேசம் அதிக விசாலமாய்விட்டதோ? அல்லவென்று தேசத்திலுள்ள மலைகளையெல்லாம் நீ பறித்தெடுத்துக் கடலி லெறிந்துவிட்டுக் காடு கரம்புகளெல்லாம் திருத்தி விசாலமாக்கிக் கொண்டனையோ? அஃது ஒன்றுமில்லையே” என்பதற் கிணங்க,

“அன்றையிலு ஞால மகன்றதோ வல்லவென்று குன்றெடுத்து நீ திருத்திக் கொண்டனையோ.—”

என்ற பாடலையும், “உலகத்திலுள்ள அரசர்களுக்குளெல்லாம் நீதானு சிறந்தவன்? உன்னிலும் சிறந்தவர்களாகிய பாண்டியன் சேரன் முதலானவர்க ளில்லையா? உன்னுடைய நாடுதானு வளமுடைய நாடு? உன்னாட்டிலும் பாண்டிநாடு சேரநாடு முதலானவைகள் அதிக வளமுடையவைகளல்லவா? நான் உன்னைக் கண்டுதானு தமிழ்ப்பாடலைப் பாடினேன்? வேளாளனைப் பாடின வாயினால் வேந்தனைப் பாடுவதில்லை என்பது எனது சங்கேதமென்று உனக்குத் தெரியாதா? மரக்கிளைகளுக்குள் குரங்கைத் தாங்காத கொம்பு முண்டா? அதுபோல நான் தேடிப் போனால் என்னைக் கண்டவுடனே அங்கீகரித்துச் சம்ராட்சனை செய்யாத அரசர்களு முண்டா?” என்னுங் கருத்தை உள்ளடக்கி,

“மன்னவனு நீயோ வளநாடு முன்னதோ
உன்னையறிந் தோதமிழை யோதினேன்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ வுண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு”

என்ற பாடலையுஞ் சொல்லி, “இனி உன்னிடத்தி லிரோம், இக்கணமே செல்கின்றோம், இதோ பார், உன்னைவிட்டு நாம் போம்பொழுது கட்டிய கோவணத்தோடே போகின்

றோம், திரும்பி வரும்பொழுதோ உன்னிடத்தில் கப்பம் வாங்கிவருகின்ற உணக்கு, மேலாகிய அரசன் நமக்கு அடைப்பைக்காரனாகித் தாம்பூலம் மடித்துக் கொடுக்கத்தக்க ஸ்திதியுடனே வருகிறோம்” என்று கம்பர் பிரதிக்கினைசெய்து சோழராஜனை விட்டு நீங்கிச் சென்றார்.

அவர் சோழனைத் துறந்து போகும்பொழுது தமது வீட்டாருடனுஞ் சொல்லாமல், வஸ்திரமும், வழிச்செலவுக்கு வேண்டும் பணம் காசுகளும், உணவுக்கு வேண்டும் சாமக்கிரியைகளும் கொண்டுபோகாமல், வெறுங் கையுடனே போய் ஓர் ஊரில் பெண்ணரசாயிருக்கும் வேலியென்பவள் ஒரு மண்சுவர் கட்டுவிக்க யத்தனித்து அந்தச் சுவரைக் கட்டி முடித்தவருக்குக் குருணிரெல் கொடுப்பேனென்று பிரசுத்தம் பண்ணியிருந்தாள். அதைத் தினமொருவராக வெகுபெயர் வந்து கட்டித் திரும்புகையில், அங்குள்ள ஒரு பிரமாக்கூசால் தள்ளப்பட்டு அது விழுந்துபோகிறது; அப்புற மவர்கள் கூலி வாங்காமற் போய்விடுகிறது; இப்படி அநேகநாளாய் நடந்துகொண்டிருக்கையிற் கம்பர் அந்த மோசத்தை அறியாமல் அவளிடத்திற் போய்ப் பேசுமண் வெட்டி மேற்படி சுவரைக் கட்டி முடித்து வேலியைக் கூலி கேட்க வந்தார். அவள், ‘சுவர் வைத்தாயிற்று?’ என்றாள். இவர், “ஆயிற்று” என்று சொல்ல, ‘அப்படியா அதைப் பார்ப்போம் வா’ என்று சீக்கிரமாக வந்து பார்வையிடும்பொழுது அது விழுந்து கிடக்க, ‘சுவர் விழுந்துபோன தினூற் கூலி கொடுக்கமாட்டேன், நாளை வந்து சுவரைக் கட்டி வேலையை எனக்கு ஒப்புக்கொடுத்தாற்றான் கொடுப்பேன்’ என்றாள். கம்பர் அன்றிரவு பட்டினியாயிருந்து மற்றைநாள் சாயங்காலவரையில் இடுப்பொடியக் கஷ்டப்பட்டுக் கட்டிக் கூலி வாங்கி வருகிறதற்காக ஓடி யெடுத்து வைக்கையில் சுவர் விழுகின்ற குறிப்பறிந்து,

“மற்கொண்ட திண்புயத்தான் மாநகர்விட் டிங்குவந்தேன்
சொற்கொண்ட பாவின் சுவையறிவா ரீங்கிலையே
விற்கொண்ட பிறைநுதலாள் வேலிநருங் கூலி
நெற்கொண்டு போமளவு நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே”

என்று ஒரு கொச்சகக்கலிப்பாப் பாடினார். அதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அந்தப் பிரமாக்கூச இவர் மகா பண்டிதராயிருக்கிறாரென்று பயந்து விலகிப் போய்விட்டது. சுவர் விழாமல் நின்றது. கம்பர் அந்தச் செய்தியை வேலிக்குத் தெரிவிக்க, அவள் பார்த்து அதிசயப்பட்டு நீரார் என்று கேட்க, நான் கூலியாள்தான், எனக்குச் சொன்னபடி நெல் கொடு என்ன, அவளதைக் கொடுத்து இவ்விடத்திலேதானே இருமென்று உபசரித்தாள். அதை மறுத்துவிட்டு அத்தேசத்தைக் கடந்து சென்றார்.

அவர் அப்பால் வெகுதூரம் போகையில் அதிக பசியாயிருந்ததனால் ஒரு கோழுட்டி கடையிற் போய், ஐயா செட்டியாரே! பசியாயிருக்கிறது, எனக்குக் கொஞ்சம் அவல் கொடுமென்றார்; அவன் கோழுட்டி யாகையால் பொதிக் களக்கிறதற்குள்ளே சத்தத்திற்கு அளக்கச் சொல்லுகிறது போல, கடை போணியாவதற்கு முன்னே உனக்குக் கொடுக்கச் சொல்லுகிறாயே; நல்லதாயிற்று அட இல்லைப்போ என்றான். அப்புறஞ் சில தூரம் போய்ச் செக்கான் எள்ளாடுவது கண்டு, “அப்பா! பசிக்குக் கொஞ்சம் பிண்ணாக்குக் கொடு” என்றார். அவனும் கொடுக்கவில்லை. அதற்கப்பால் ஒரு பிராமணன் விட்டைக் கண்டு, “ஐயா, பிராமணன் போகிறது தாகத்திற்குத் தண்ணீர் தாவேண்டும்” என்றார். அவன் சூத்திரனுக்கு வார்த்த தீர்த்த சேஷம் பிராமணருக்கு அருகாமாமோ போபோ வென்று தூத்தினான். இவரென்ன செய்வார்; பசியும் தாகமும் சகிக்கக் கூடாமையால், மிகவும் இளைப்புடனே வெயிலில் அலுத்துப்போய் ஒரு மாநிழலில்

சோர்ந்து படுத்திருந்தார். அங்கே ஏருழுகிற வேளாள நொருவனுக்குப் பழையது வந்தது. அவன் சாப்பிடப் போகிற சமயத்தில் இவர் போய்க் கையேந்தினார். அவன் அந்தப் பழஞ்சோற்றை இவர் கையிலே போட்டு உண்ணச் சொல்லி உபசரித்தான். இவருண்டு பசி தீர்ந்தபிறகு,

“செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே—முட்டிபுகும்
பார்ப்பா ரகத்தையெட்டிப் பாரோமே யெந்நாளும்
காப்பாரே வேளாளர் காண்”

என்று ஒரு பாடல் பாடினார். பின்பு வேளாளன் அவருண்டு மீந்த கொஞ்ச உணவைத் தானுண்டு கையலம்பிக்கொண்டு மேழிபிடித்து முன்போல உழுகையில், அந்தக் கொல்லைக்குள் கலப்பைக்கொழுச் செல்லும் படைச்சாலிற் கணீர் கணீரென்று ஓர் ஓசை உண்டாயிற்று. அவனிது என்னவென்று சந்தேகித்து மண்வெட்டி கொண்டு நிலத்தை வெட்டிச் சோதிக்குமளவில், பூமிக்குள் பெரிய தவலை யிருந்தது. அதை எடுத்துப் பார்த்தபொழுது, அது நிறையத் திரவிய மிருக்கக் கண்டு, வேளாளன் பேரானந்தமடைந்து இவர் நான் பகிர்ந்திட்ட பழையதை யுண்டு ஒரு கவி பாடினார். அந்த வாக்கு விசேஷத்தினாலே தலைமுறை தலைமுறையாய்த் தரித்திரப் பட்டுக்கொண்டிருந்த எனக்கு இந்தப் புதைபொருள் கிடைத்தது, இவராரோ மகாத்துமாவா யிருக்கிறாரென்று, அவரைத் தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய் ஷட்ச பதார்த் தத்துடனே பஞ்சபட்சிய பரமான்ன மிட்டுப் போஜனஞ் செய்யச்சொல்லி உபசரித்து இரண்டு மூன்றுநாள் வைத்திருந்தான்.

பிறகு அவர் நான் போகவேண்டும், எனக்குச் செலவு கொடு என்றார். வேளாளன், ஐயா! உம்முடைய அதிர்ஷ்டத்தால் அல்லவா எனக்குத் தனம் அகப்பட்டது. ஆகை

யால் நீர் எங்கும் போகாமல் இவ்விடத்திலேயே இருக்கலாமென்ன, கம்பர் அதை மறுக்க, அவன் இந்தத் திரவியத்திலாவது பாதி கைக்கொண்டு போகலாமென்ன, இவர் எனக்குத் திரவியம் வேண்டியதில்லை, நன்னான்கு முழத்தில் இரண்டு வெள்ளை முண்டுமாத்திரம் வேண்டுமென்று கொடுக்கச் சொல்லி வாங்கி, அரையி லொன்றுந் தலையி லொன்றுமாகக் கட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சேரதேசத்திற்குப் போய், ஒரு சீமானை அடுத்தது, “ஐயா! நான் கம்பரிடத்தில் அடைப்பைக் காரணியிருந்தவன்; அவருக்கும் சோழராஜனுக்கும் மனஸ்தாபம் உண்டானமையால் அவர் ஊரைவிட்டு எவ்விடத்திற்கோ போய்விட்டார்: அதனால் நான் பாதேசம் போய்ப் பிழைக்கலாமென்று இப்படி வந்துவிட்டேன். தாங்கள் தயைசெய்து எங்கேயாவது எளியவனாகிய எனக்குக் கைகாட்டினால் தங்கள் பெயரைச் சொல்லி ஜீவிப்பேனென்ன, அந்தப் பிரபு: கம்பரிடத்திலிருந்தவனென்றதைப்பற்றி அபிமானித்து, அவரைச் சேரமகாராஜனிடத்தில் அழைத்துப்போய், அடைப்பைத் தொழிலில் வைத்தார். அன்றுமுதற் கம்பர் சேரனிடத்தில் அத்தொழில் செய்துவருகையில், சேரன் ஒருநாள் தனக்கு அவகாசமான வேளையில் தன் சமஸ்தான வித்துவான்களைக் கம்பராமாயணப் பிரசங்கஞ் செய்யச் சொன்னான்.

அவர்கள் பாலகாண்டத்தில் வேள்விப் படலத்தில்,

“எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டு மூன்றுநாள்
விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற விமையிற் காத்தனர்”

என்ற பாடலைச் சொல்லி, அதற்குக் கௌசிக முனிவன் தேவர்கள் பொருட்டு ஐந்துநாள், அல்லது ஆறுநாள்வரையில் எண்ணுதற்கும், செய்தற்கும் அருமையாகத் தொடங்

கிய யாகத்தை உலகத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணுகின்ற தசரத மகாராஜனுடைய புத்திரர்களாகிய இராமனும் இலக் குமணனும் கண்ணைப் பாதுகாக்கின்ற இமைகளைப்போலச் சம்ரட்சணை செய்தார்களெனவும், மிதிலைக் காட்சிப் பட லத்தில்,

“உமையா னொக்கு மங்கைய ருச்சிக் காம்வைக்கும்
கமையாண் மேனி கண்டவர் காட்சிக் கரைகாணூர்
இமையா நாட்டம் பெற்றில மென்ற ரிருகண்ணால்
அமையா தென்ற ரந்தர வானத் தவரெல்லாம்”

என்ற பாடலுக்கு, உமாதேவியை ஒத்த கலைமகள் முதலிய தெய்வப்பெண்கள் சிரமேற் காம்வைத்து அஞ்சலி செய்யா நின்ற பரம சாந்தத்தையுடைய நிலமகளாகிய சீதாபிராட் டியாரது திருமேனி அழகைக் கண்ட தேவர் மானுடர் யாவரும், தாம்தாம் கண்ட காட்சிச் சிறப்பிற்கு எல்லை காணாதவ ரானமையால், அவர்களில் பூமியிலுள்ள மானு டர் நமதுகண் அடிக்கடி இமைப்பதனால் எம் பிராட்டி யார் திருவழகை எப்படிக் கண்டு குணிப்பது; நாம் தேவர்களைப்போல இமையாநாட்டம் பெற்றோமில்லையே யென்றார்கள்; அந்தரத்திலுள்ள தேவர்களெல்லாம் அத்திரு வழகு இருகண்ணை காண அமையாதென்றார்கள் எனவும், மற்றுஞ் சில பாடல்களுக்குத் தங்களுக்குத் தோன்றின பிரகாரமும் பிரசங்கித்தார்கள். அப்பொழுது அரசன் இப் பிரசங்கத்தை இந்தச் சபையிலுள்ளவர்கள் கருத்துடன் கேட்கிறார்களா வென்று அவரவர் முகத்தைக் குறிப்பாய்ப் பார்க்குமிடத்திற் கொஞ்சம் ஏறக்குறைய யாவரும் கருத் தோடே கேட்கிறதாகத் தெரியவந்தது. பின்பு தன் பக்கத்தி லிருக்கிற அடைப்பைக்காரன் முகத்தைப் பார்க்க, அவன் வியக்கவேண்டிய விஷயத்தில் வியக்காமல், சந்தோஷிக்க வேண்டிய சமயத்தில் துக்கிக்கிறதும், துக்கிக்கவேண்டிய

தருணத்திற் சந்தோஷிக்கிறதுங் கண்டு, அரசன் அவனை என்னவென்று கேட்க, அடைப்பைக்காரன், மகாராஜாவே! இந்தப் பிரசங்கம் கிரந்தகர்த்தாவாகிய கம்பர் கருத்துக்கு இசைந்திருக்கவில்லை யென்ன, சேரன் கம்பர் கருத்து உனக் கெப்படித் தெரியு மென்ன, கம்பரிடத்தில் நான் அடைப்பைக் காரனா யிருக்கையில் அருகில் நின்று அவர் பிரசங்கிக்கக் கேட்டிருக்கிறே னென்ன, அப்படியானால் நீயும் பிரசங்கிக்க மாட்டுவையோ வென்ன, கூடினமாத்திரம் பிரசங்கிப்பே னென்ன, அரசன் சற்றே பிரசங்கஞ்செய் பார்ப்போ மென்ன, அடைப்பைக்காரன் பிரசங்கிக்கத் தொடங்கினான்.

“எண்ணுதற்காக்கரிது” என்ற பாட்டின் முதல் மூன் றடிக்கும் இவர்கள் சொன்ன பொருள் கொஞ்சங் குறையச் சரிபட்டிருக்கின்றது. முதலடியில் எண்ணுதற்கும், ஆக்கு தற்கும் அரியவேள்வி என்றதனோடு சொல்லுதற்கும் அரிய தென வருவித்துத் திரிகரணச் செயல்களையும் காட்டிச் சொல்லவேண்டும். “கண்ணினைக் காக்கின்ற விமையிற் காத்தனர்” என்னும் நான்காமடியிற் பொருள் சிறக்கவில்லை. அதைச் சிறக்கச் சொல்லுங்கால், மேலிமை கீழிமை என்னும் கண்ணிமை இரண்டில் மேலிமை பெரியது, கீழிமை சிறியது, அன்றியும் மேலிமை அசைந்துகொண்டிருப்பது, கீழிமை அசையாது நிற்பது. மேலிமைபோலப் பெரியவனாகிய இராமன் நிலைபெயர்ந்து கௌசிகமுனி ஆச்சிரமத்தின் நாற் றிசையிலும் இராக்கதர்கள் வந்து உபத்திரவஞ் செய்யாம லிருக்கும்பொருட்டுச் சக்கரம் சுற்றுவதுபோலச் சுற்றித் திரிந்து காவல் செய்தான். கீழிமைபோல இளையவனாகிய இலக்குவன் உள்ளே ஒருவரும் பிரவேசியா திருக்கும்பொ ருட்டு ஆச்சிரமத்தின் வாசலில் அசையாது நின்றபடி காவல் செய்தான். இவ்விதமாகக் காவல் செய்யும் அவ்விருவரில் இராமன் ஆச்சிரமத்தின் புறத்திற் சுற்றி வரும்போதெல்லாம்

மேலிமை கீழிமையை இமைத்திமைத்துத் தீண்டுவதுபோல வாசலிலிருக்கிற இலக்குவனைக் கையினால் அடிக்கடி தட்டித் தட்டி, லட்சுமண! ஜாக்கிரதை, என்று எச்சரித்துக் கொண்டே வந்தானென்றும், “உமையாள்” என்ற பாடலுக்கு இவர்கள் உரைத்த பொருள் பெரும்பாலும் சரிதான்; ஆயினும், இதனுள் அனைத்தும் சுருங்கச் சொல்லலாக உபசரிக்கப்பட்டமையால், முதலில் ‘உமையாளோக்கு மங்கையர்’ என்பதை உம்மைத்தொகையாகக்கொண்டு உமையாளும் அவளை ஒத்த மங்கையரு மென உரைப்பினும் அமையும். இறுதியில், “இருகண்ணால் அமையாதென்ற ரந்தரவானத் தவரெல்லாம்” என்றதற்குத் தேவர்களில் அநேகர் நமது விழி இமைக்கவில்லையே, இது நமக்கொரு விசேஷந்தான் என்றாலும், மனிதர் விழிபோல இரண்டேயல்லாமல் அதிக மில்லாமையால் ஜானகி வடிவழகை நாம் காண்பதற்குச் சாத்தியப்படாது. பிரமன் முருகக்கடவுள் முதலானவர்கள் என்கண், பன்னிருகண் ணுள்ளவர்க ளாகையால் அவர்களே காணுதற் குரியவர்க ளென்றும், அப்பிரமன் முதலியோரையும் மற்றவர்களையும்போ லன்றி நமக்குக் கண் கொஞ்சம் ஏற்றமாயிருந்தும், அவை சீதை திருவழகைக் காணப் போதுமானவை யல்ல, இந்திரன் ஆயிரங்கண் படைத்தவனாதலால் அவன்தான் காணத்தக்க பாக்கியமுடையவ னென்றும், அவ்விந்திரனோ ‘கள்ளிச்செடிக்கு மகாவிருட்சம்’ என்று பெயர் வந்திருப்பதுபோல எனக்குப் பிரதிஷ்டைக்கு ஆயிரங்கண்ண னென்று பெயர் வந்திருக்கிறதே யொழிய வேறொன்றுமில்லை, அவைகளைக்கொண்டு பார்க்க முடியுமா? முடியாமையால், வைதேகி திருவுருவைக் காண்பதற்கு நான் அருகனல்லேன், ஆதிசேஷன் ஆயிரந்தலை இரண்டாயிரங் கண்ணுடையவ னாகையால், அந்த மகானுபாவனே காணத் தவஞ்செய்தவ னென்றும், அவ்வாதிசேஷனோ கட

விற கரைத்த பெருங்காயம் மணக்குமா? அதுபோல அந்த மகோத்தமியின் திவ்விய சுந்தரத்தை என திரண்டாயிரம் கண்களைக்கொண்டுதான் காணக்கூடுமா? “ஸஹவிர சீருஷா புருஷ: ஸஹவிராக்ஷ ஸஹவிரபாத்” என்ற புருஷ சூக்தத்தின்படி அநேக சிரசு அநேக நேத்திரமுள்ள பரந்தாமனே காணப் பாத்திரமானவ னென்றும், “ஸஹவிரம்” இவ்விடத்தில் ஆயிரமன்று அநேக மென்பதாய்ச் சொன்னதாகப் பிள்ளைக்கும் பேதைக்கும் விளங்கும்படி பொருள் விரித்துரைப்பது சிறப்பென்றும், அப்புலவர்கள் பிரசங்கித்த மற்றும் சில பாடல்களுக்கு அதனதன் விசேஷார்த்தங்கள் இன்னதினன தென்றும் எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அரசன் இந்தப் பிரசங்கம் நவரசாலங்காரத்துடனே அற்புதமா யிருக்கிறதே. இதற்கு ஒப்பாக யாருடைய பிரசங்கத்தைச் சொல்லலாம். இதைவிடச் சாட்சாது அந்தக் கம்பருடைய பிரசங்கம் எத்தன்மையா யிருக்குமோ வென்று அதிசயப்பட்டு அதிக சந்தோஷமாகி அன்றுமுதல் அடைப்பைக்காரன் உயிரும், தானுடலுமாக அந்நியோந்நியமாய்ச் சிநேகித்து அவனை விட்டுப் பிரியாமல் அவன் தன்னுடனே கூடச் சம்பந்தியாயிருந்து போஜனம் பண்ணும்படி மற்ற வித்வஜனர்களிலும் அவனைப் பதின்மடங்கு அதிக மேன்மையாய் வைத்திருந்தான்.

அதுகண்டு அவ்வித்வஜனர்கள் கம்பர் விஷயத்திற் பொறுமைகொண்டு நிர்நிமித்தமாக அவரைப் பகைத்தார்கள். கோழிக் காய்ச்சல் வேசைக் காய்ச்சல்போல வித்வக் காய்ச்சலினால் மூண்ட பகை தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்றானது போல நாளுக்குநாள் அதிகரித்ததனால், அவர்கள் நாம் அடைப்பைக்காரன் இழிகுலத்தானென்று ஓர் அபவாதத்தை உண்டாக்கி, அவன்மேல் அரசனுக்கு விரோதம் மூளும்படி செய்யலாமென்று எத்தனித்து ராஜாவுக்குச் சவரம் பண்

ணும் அம்பட்டனை இரகசியமாக அழைத்து நீ அடைப்பைக் காரண உங்கள் இனத்தானென்று எவ்விதத்திலாவது அரசனுக்கு உறுதியாகத் தோன்றும்படி செய்வாயானால், உனக்கு இரண்டாயிரம் வராகன் கொடுக்கிறோம், அதனால் உனக்கு வரும் தண்டனையையும் வரவொட்டாமல் தடுக்கிறோம், மேலும் எவ்வளவு பணச்செலவு நேரிட்டாலுந் தருகிறோமென்று அவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகச்சொல்லிச் சம்மதிக்கும்படி உடன்படிக்கை எழுதிப் பணமுங் கையிற் கொடுத்தார்கள். கைமேல் ரொக்கத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் பணமென்றும் பிணமும் வாயைத் திறக்குமென்பதற்குச் சரியாக அவனுக்கு ஆசை மேலிட்டதனால் உடன்பட்டு, அடைப்பைக்காரண மாத்திரமல்ல, அரசன் குடியையுங் கெடுக்கத்துணிந்து, ஏற்றசமயம் பார்த்திருந்தான். ஒருநாள் சோனுடைய சிங்காசனத்தின் பக்கத்தில் இடப்பட்டிருந்த ஆசனத்தில் சமான்ஸ்தராய் வீற்றிருந்த கம்பர் ஏதோ ஒரு நிமித்தத்தால் அதை விட்டிறங்கி ஆசாரவாசலின் அருகே வரும் பொழுது, அங்கே காத்திருந்த அம்பட்டன் அனைவருக்கும் முன்பாக அவரைக் கட்டிக்கொண்டு, அண்ணை இத்தனை காலமாய் உன் முகத்தை நான் பாராமலிருந்தேனே, நீ எங்கே போயிருந்தாய் என்பதாகக் கோவென்று அலறி அழுதான். கம்பர் அந்தச் சர்ப்பனையை அறிந்து வைக்கற் கட்டுக்காரணை ஒக்கக்கட்டி அழுவதுபோல அவனைத் தாழுங்கூடக் கட்டிக்கொண்டு ஓயாம லழுதார். அம்பட்டன் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு கம்பர் கண்ணீரைத் தன்னழுக்குத் துணியால் துடைத்து அழாதே யென்ன, அவர் நடித்துக் காட்டிய பொய்த்துக்க மாறி அம்பட்டனைப் பார்த்து, அடாதம்பி! நீ குடியிருக்கும் இடமெங்கே? உனக்குக் கலியாணமாயிருக்குமே, பிள்ளைக ளெத்தனை? பார்ப்போம் வா என்று அழைத்துக்கொண்டு சபையைவிட்டுத் திரும்பினார்.

அடைப்பைக்காரனான யிருந்த கம்பர் திரும்பும்பொழுதே அப்பா குழந்தைக ளிருக்குமிடத்தில் நான் சும்மா வரமாட்டேன். பெரியோர்கள் கோயிலுக்கும், ஆசாரிய சந்நிதானத்திற்கும், அரசர் சமூகத்திற்கும், குழைந்தகனிமடத்திற்கும் வெறுங் கையுடனே போகலாகா தென்கிரார்களே; ஆகையால், நாம் கடைக்குப் போய்ப் பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது தின்பண்டம் வாங்கிக்கொண்டு போவோமென்று ஒரு பணத்துக்குக் கடலை பட்டாணி வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு அவர் அம்பட்டன் வீட்டின் அருகிற் சென்றவுடனே, அவன் தன் குடிசைக்குள் முன்னே போய் துழைந்து, “அடி அம்மைச்சி! இங்கே வாடி” என்று பெயரைச் சொல்லித் தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு உங்கள் மூத்தார் வந்திருக்கிறார், அவருக்கு மனைகொடு என்றான். அவள் ஒரு கட்டைமணையை எடுத்துப் போட்டு அவர் உட்கார்ந்தபின் காலிலே விழுந்து சேவித்தாள். அவளைக் கம்பர் தீர்க்க சுமங்கலியா யிருவென்று வாழ்த்திக் குழந்தைக ளெங்கே பென்ன, அம்பட்டன் தன் மூன்று பிள்ளைகளையும் உங்கள் பெரியப்பன் அழைக்கிறான், வாருங்களென்று அழைத்து வந்து எதிரேவிட, அந்தப் பிள்ளைகளைக் கம்பர் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து, முகத்துடனே முகம்வைத்துக் கண்ணுடனே கண்ணொற்றி, என் அருமை மக்களே! நானுங்கள் மழலை வார்த்தையைக் கேட்கவும், நீங்கள் தத்தடியிட்டு நடக்கும் மடநடையைக் காணவும், உங்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டி உங்களுடனே கொஞ்சவும், இதுவரையிற் பாக்கியஞ் செய்யாமற் போனெனென்று கண்ணீர்விட்டு, ஆசையுடனே அடிக்கடி முத்தமிட்டுக் குலாவி, பிறகு நாவிதனைப் பார்த்து எனக்குப் பசியாயிருக்கிற தென்றார். அவன் பெண்சாதியைச் சீக்கிரஞ் சமையல் பண்ணச் சொல்லிக் கம்பரை நோக்கி, “அண்ணா சாப்பிட எழுந்திரு” என்றான்.

இவர் ஒரு செப்புப்பாத்திரத்தை வாங்கிக் கிணற்றிலே தண்ணீர்மொண்டு ஸ்நானம் பண்ணிவந்து சாப்பாடு கொண்டு வாச்சொல்ல, அம்பட்டத்தி இலைபோட்டுச் சாதம் வட்டிக்க வர, கம்பர் நானென்ன அன்னியனா, நீங்கள் சாப்பிடுகிற கிண்ணி எங்கே என்ன, அம்பட்டனும் அவன் மனைவியும் கொஞ்சமாவது இது பாவமென்று அஞ்சாமல் எச்சிற்கலத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்து, அன்னம் பரிமாறி உண்ணும்படி உபசரிக்க, கம்பர் அவனைப் பார்த்து, தம்பி! உன்னுடனே ஒரு செய்தி பேசவேண்டி யிருக்கிறதென்ன, அவன் சாப்பிட்டுப் பேசலாமென்ன, இவர் அப்படிச் செய்தால் உன் சோற்றை யுண்டு உனக்குத் துரோகஞ்செய்ததாய் முடியுமாதலால், இரண்டொரு பேச்சு முன்னதாகவே பேசிவிட்டுப் போஜனம் பண்ணுவது யுத்த மென்றார். அவன் அஃதென்னை யென, இவர், அடா தம்பி! நம்முடைய முன்னோர்களுக்குத் தாயபாகம் பிரியவில்லை யென்பது உனக்குப் பரிஷ்காரமாய்த் தெரியுமல்லவா வென்ன, அவன் ஆமென்ன, இவர் நாம் கலகத்தில் ஒருவரை யொருவர் விட்டுப் பிரிந்து திக்குக்கெட்டுத் தடுமாறிப் போனபின்பு தெய்வ கடாட்சத்தால் நீ தப்பிப் பிழைத்து இந்த ராஜாவை அடுத்துச் சுகப்பட்டிருக்கிறாய். எட்டிமா மாணலும் பச்சென்றிருந்தாற் கண்ணுக்கு அழகுதான். நான் கொழுகொம்பில்லாத கொடிபோல் அலைந்து திரிந்தேன், போகட்டும்; அதுமுதல் இதுவரையும் நீ சம்பாதித்த தென்ன, தெய்வ சாட்சியாய் உண்மையைச் சொல் என்றார். அவன் சத்தியமாய் நாலாயிரம் வராக னிருக்கு மென்றான். இவர் நல்லது அதிலெனக்குப் பாதி சேரவேண்டியிருக்கிறதே, அதைக் கொண்டுவந்து வை யென்றார். அவன் வித்வான்கள் கொடுத்த இரண்டாயிரம் வராக னையும் எடுத்து வைத்தான். இவர், இருபது வருஷகாலமாய் உன் முறையாக நீ ராஜாவுக்கு ஊழியஞ்செய்து வந்தது

போல, நானிருபது வருஷகாலம் அந்தத் தொழில் செய்ய வேண்டுமே, அதற்கென்ன சொல்லுகிறு யென்றார். அவன் தடையென்ன, உன் இஷ்டப்பிரகாரம் ஆகட்டு மென்றான். அந்தப்படி நாட்டுக் கணக்கனைக்கொண்டு பாரிக்கத்தும் உடன்படிக்கையும் எழுதுவி யென்றார். எழுதுவித்தமாத்திரத்தில் கம்பர், தம்பி! நீ சம்மதித்தாய்; என்னிடத்தில் க்ஷேரம் செய்துகொள்வதற்கு ராஜா சம்மதிப்பாரோ, மாட்டாரோ, இவ்வளவுதாரம் பகீரத பிரயத்தனஞ் செய்தும் வீணாய்ப்போன லென்னவாகும்; அரசனைக் கேட்டறியலாம் வாவென்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு கம்பர் ராஜசமு கத்திற்கு வருகிறார்.

அம்பட்டன் முன்பு சபையிற் கம்பரை அண்ணுவென்று கட்டிக்கொண்ட முதுபொழுது, அங்கிருந்தவர்க ளெல்லாம் அடைப்பைக்காரனை ராஜா பெரிய வித்வானாக மதித்துச் சன்மானித்து அவனுக்குச் சபையில் ஆசனங் கொடுத்தது மல்லாமல், அவனுடனே சமபோஜனமும் பண்ணி வருகிறாரே. இவனே ஜாதியில் அம்பட்டனாயிருக்கிறானே இஃதென்ன கோரம்; இவனால் நமதரசனுடைய குலத்துக்கும், அவர் பெற்ற பெருமைக்கும், அளவிறந்த கீர்த்திக்கும் பங்கம் வந்ததே. ராஜா இனி இதற்கு என்ன பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்வாரோ, அல்லது அவமானத்திற்கு இடமாயிற்றேயென்று ஒருவேளை பிராணத்தியாகமே பண்ணிக் கொள்வாரோ, இது எப்படி முடியுமோவென்று பரிதபித்தார்கள். அரசனும் அப்படியே எண்ணாதெல்லாம் எண்ணி நெஞ்சம் புண்ணானான். ஆயினும் துண்ணறிவுடையவ னாகலால், இவன் அம்பட்டனாகிற் கம்பர் இவனைத் தம்மிடத்தில் அடைப்பைத் தொழிலில் வைத்துக்கொள்வாரா? அவ சரப்படாமல் ஆய்ந்தோய்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்று, வேறு காரரை விட்டுச் செய்தி தெரிந்துவரச் சொன்னான். அவர்

கள் வேடமாறி உருத்தெரியாதபடி அம்பட்டனும் அடைப் பைக்காரனும் சபையை விட்டுத் திரும்பும்பொழுதே பின் தொடர்ந்து போய், ஆதியோடந்தமாக நடந்த அதிகசயங்களை யெல்லாம் அடிக்கடி அறிந்துவந்து அரசனுக்கு அறிவித்துக் கொண்டேயிருந்து, கடைசியில் காதிவே நாராசத்தைச் செரு கினதுபோல அடைப்பைக்காரன் தங்களுக்குக் கௌரவம் பண்ண வருகிறானென்றுஞ் சொன்னார்கள். அச்செய்தியை அரசன் கேட்டு அடைப்பைக்காரன் மெய்யாய் அம்பட்டன் தானென்று நிச்சயித்து, இந்த மானக்கேட்டுக்கு என்ன செய் யலாம், அரைக்காசுக்குப் போன வெட்கம் ஆயிரங் கொடுத்தாலும் வராதே யென்று ஏக்கங்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி யிருக்கையில், “உகிர்ச்சுற்றின்மே லுலக்கை விழுந்தாற்போல” பின்னும் அதிக கலக்கமுண்டாக அடைப் பைக்காரனும் அம்பட்டனும் அங்கே வந்து வணங்கி நின் றார்கள். அவர்களைப் பார்த்தபொழுது அரசன் மிகவும் நடுங்கித் தைரியம் விடாமல் ஆனதாகிறது, இன்னமும் அறி வோமென்று கம்பரை நோக்கி, என்ன சமாசார மென்றான். அவர் தமக்கும் அம்பட்டனுக்கும் பாகம் பிரிந்த சமாசாரத் தைச் சொல்லி, அந்தப் பாரிக்கத்தையும் சேரன் முன்பாக வைத்து, ஐயனே! என் தம்பி இருபது வருஷகாலம் தன் முறையாக ஊழியஞ் செய்துவந்தானே; இனி இருபது வரு ஷம் என் முறையாகத் தங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்யும்படி உத்தரவுபெற வந்தே னென்றார். அதற்கு ராஜா நாவிதன் கருத்தை அறிந்துகொண்டு கம்பரை நோக்கி, நல்லது உன் னிஷ்டப்படி யாகட்டு மென்றார். அதுவரையில் வித்வான்க ளும் அம்பட்டனுக்கு நீ எடுத்த காரியத்தில் என்ன நஷ்டம் வந்தாலும் வரட்டும் பயப்படாதே, சலியா முயற்சிகொண்டு சாதிக்க வேண்டுமென்று இரகசியத்தில் உறுதிப்பாடு சொல் லிக்கொண்டே வந்தார்கள். அவனும் உங்கள் அபீஷ்டப்படி

அடைப்பைக்காரனும் அரசனுஞ் செய்த அதர்மத்தினாலும் உங்கள் தர்மத்தினாலும் என் அதிர்ஷ்டத்தினாலும் காரியம் கைகூடி வந்திருக்கிறதென்று பிரதி சமாசாரஞ் சொல்லி யனுப்பிக்கொண்டே யிருந்தான். அதுநிங்க,

அதன்பிறகு கம்பர் சரசுவதியை மனதிலே தியானித்து, என் தாயே கலைவாணி! இந்த ஆபத்துக்காலத்தில் அடியேனைக் கைவிடாது இரட்சிக்கும்பொருட்டுத் திருவுள மிரங்கி உனது இடதுபாதச் சிலம்பை அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார். அவர் பிரார்த்தித்தபடி நாமகள் அனுக்கிரகத்ததனால் அவளுடைய வச்சிரச் சிலம்பொன்று கம்பர் அக்குட்சத்தில் வந்திருக்க, அவர் அதை எடுத்துச் சேரனுக்குக் காண்பித்தார். அது தகதகவென்று கண் கூசும் படி ஜொலிப்பது கண்டு, அரசன் இதேதென்ன, அவர், மகாப்பிரபு! ஒரு விண்ணப்பம்; இந்த நாவிதனும் நானும் தூரமல்ல, சிற்றப்பன் பெரியப்பன் பிள்ளைகள்; இவன் தகப்பனும் என் தகப்பனும் ஒரு தாய் வயிற்றிற் பிறந்த சகோதரர்கள்; இவர்களும் நாங்களும் பூர்வம் ஏக குடும்பஸ்தராயிருந்தோம். அப்பொழுது எங்களுக்குள் பாகந் தீரவில்லை. சிலகாலத்திற்கு முன்பு அகஸ்மாத்தாய்ச் சம்பவித்த கலகத்தில் இவர்களும் நாங்களும் பிரிந்து போகவேண்டி வந்ததனால், வீட்டுத் தட்டுமுட்டு முதலானவைகளைப் போட்டது போட்டபடி கைவிட்டுப்போகிற அவசரத்தில் எங்கள் பெரியவர்கள் அந்நாளில் தங்களைப்போன்ற பிரபுக்களுக்கு ஊழியஞ்செய்து சம்பாதித்த இந்த விலையார்ந்த சிலம்புகள் மாத்திரம் கைக்குச் சளுவா யிருந்ததனால் இவர்களொன்றும் நாங்களொன்றுமாகக் கை காவலாய்க் கொண்டுபோய் விட்டோம். இழிகுலஸ்தரும் எளியவர்களுமாகிய எங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட சிலம்பேன்? இது சக்கிரபதியா யிருக்கின்ற தங்களுக்கே தக்கது. இதைத் தாங்கள் கிருபை

செய்து கைப்பற்றிக்கொண்டு, எங்கள் தம்பி வசத்திலிருக் கிற இதன் ஜதையான மற்றச் சிலம்பையும் வாங்கி இரண்டையும் ராஜமகிஷியாகிய அம்மாவுடைய அழகிய காலிலிட டால் நாங்கள் கண்குளிரத் தரிசிப்போ மென்றார்.

ராஜா அந்த ஒற்றைச் சிலம்பைக் கையிலே வாங்கிப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு, அடா! உன்னிடத்தி லிருக்கிற சிலம்பையுங் கொண்டுவா பார்ப்போமென்று அம்பட்ட னுக்குக் கட்டளையிட்டார். அவன் இதேது கிணறு வெட் டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போல வந்து விடிந்ததே யென்று திகில்கொண்டு கால் கைகள் உதறலெடுக்க வாய் குழற, இல்லை சுவாமி! என்றான். கம்பர், அடா தம்பி! அது நமக்கேன், அம்மாவுக்காகும், சும்மா கொடுத்து விடென்றார். அவ னில்லை அண்ணா என்றான். அத்தருணத்தில் அரசன் பக்கத்தி லிருந்த ராணி, அதைத் தனக்கு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டு மென்று தன் நாயகனுக்குச் சமிக்கை காட்டினாள். சேரன் அதுபற்றி மறுபடி நாலைந்து ஆவர்த்தி சிலம்பைக் கொண் டுவா வென்று வற்புறுத்திச் சொல்லியும் அவன் முன் சொன் னபடியே இல்லை யென்ன, கம்பர் அடா தம்பி! “கள்ளிக்கு முள்வேலியும், கழுதைக்குக் கடிவாளமும்” ஏதுக்கு? அது போல மயிர்வினைஞராகிய நமக்கு வச்சிரச் சிலம்பேன்? “குடிக்கிறது கூழ் கொப்பளிக்கிறது பன்னீரா!” “எடுக்கிறது சந்திக் கோபாலம் ஏறுகிறது தந்தப்பல்லக்கா” வேண்டாம் எடுத்துக் கொடுத்துவிடென்ன, அவன் சத்தியமா யில்லையென் றான். ராஜா, இவன் பரிச்சேத மில்லையென்று ஆணையிடு கிறானே என்னவென, கம்பர், சுவாமி! இவன் மிகவும் கைய முத்தக்காரன்; சிறுவயதிலேயே இவனுடைய சபாவம் அஞ் சாமற் பொய்யாணை யிடுகிறதாதான்; பொய்ச்சத்தியம் இவ னுக்குத் தயிருஞ் சோறும்; இப்படிச் சாந்தமாய்க் கேட்டார் கொடுப்பானா? மிதித்துப் பிடுங்கினு லல்லாமல், “மயிலே

மயிலே ஓர் இறகு கொடு வென்றாற் கொடுக்குமா?" அது போல இவனைக் கேட்கிறபடி கேட்கவேண்டு மென்றார். தக்ஷணமே அரச னானையால் ஏழெட்டுப் புளிய மலார்க்கட்டு கள் வந்து விழுந்தன. அவனைப் பிடித்துக் கம்பத்தில் இறு கக் கட்டி அப்புளிய மலாரைக் கொண்டு உடம்பெல்லாம் உதிர மொழுகும்படி பொத்தினார்கள். அம்பட்டன் அடி பொறுக்கமாட்டாமற் கட்டவிழ்த்து விட்டால் உள்ளதைச் சொல்லுகிறே னென்றான்.

என்ற மாத்திரத்தில் அவனை அடியாமற் கட்டவிழ்த்து விட்டுக் கேட்க, அவன் அம்பலத்திற் பொதியவிழ்த்தது போல யதார்த்தத்தைச் சொல்லிவிட்டான். எப்படியெனில், இவரெங்கள் தமயனு மல்லர், நானிவர் தம்பியு மல்லன். இவருடைய பூர்வோத்தாமே எனக்குத் தெரியாது. "குரங்கு குட்டி கையைத் தோய்க்கிறதுபோல" இந்தச் சமஸ்தானத்து வித்வான்கள் இவர்மேற் பொருமையால் என்னைக்கொண்டு இப்படி யெல்லாஞ் செய்வித்தார்கள். எனக்கு அவர்களெழு திக்கொடுத்த உடன்படிக்கை யிருக்கிறது பாருங்களென்று, அதை அரசன் சமுகத்திற் கொண்டுவந்து வைத்து, மற்று மவர்கள் செய்யத் துணிந்த துராகிருதங்களை யெல்லாம் பட் டோலை படிப்பதுபோலப் பகிரங்கமாகச் சொன்னான். சேரன் இது இவனால் வினைந்ததன்று, வித்வக் காய்ச்சலாற் சம்பவித் தது. "எய்கிறவ னெய்தால் அம்பென்ன செய்யும்" என்று, அம்பட்டன்மேல் மூண்ட கோபத்தை ஒரு படியாகத் தணித் துக்கொண்டு, அந்த வித்வான்களுடைய துரோக சிந்தை யைக் குறித்து நெஞ்சு புழுங்கி நம்மாலே பரிபாலிக்கப்பட்ட இவர்கள் நமக்கே தீங்கு செய்தார்க ளல்லவா வென்று அவர் களையெல்லாங் கழுவேற்றத் தீர்மானித்தான்.

அதை அறிந்து அவ்வித்வான்கள் இந்தப் பேரிடிக்கு எவ்விதத்தால் தப்புவது,

“அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி யுய்த்து விடும்”

என்றபடி யல்லவோ சம்பவித்ததென்று பயந்து, யாவருங்
கூடி ஆலோசித்துத் தப்புவதற்கு வேறொர் உபாயமுங் காண
மையால், தங்கள் தங்கள் மனைவிமார்களை அடைப்பைக்
காரன் காலிலே போய் விழுந்து வேண்டிக்கொள்ளும்படி
அனுப்பினார்கள். அந்த ஸ்திரீகள் தலைவிரிகோலமாய் வந்து
புலம்பி முன்தானையை விரித்து மங்கலிய பிட்சை தரவேண்டு
மென்று கேட்க, கம்பர் அவர்களுடைய துக்கமுகத்தைக்
கண்டு, நெஞ்சருகி, அழுகுலைக் கேட்டுச் சகிக்காமல்
இரக்கங்கூர்ந்து, பாக்கியவதிகளே! அழவேண்டாம், உங்கள்
நாயகன்மார்களுடைய பிராணனை நான் அவசியம் காப்
பாற்றுவேன், நீங்கள் அஞ்சாதிருங்களென்று அபயப்பிரதா
னம் பண்ணி, அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, மகராஜனைப்
பார்த்து, ஓ! ராஜசேகரா உலகத்தில் மாதா, பிதா, குரு,
புரோகிதர், புராணிகர், வேதப்பிராமணர், தபசிகள், வித்வ
ஜனர், விகடகவிகள், சுத்தவீரர், தானூபதிகள், தூதர்கள்,
சுற்றத்தார், பிணியாளர், வறியவர், பாலர், அடைக்கலம்
புகுந்தோர், போகமாதர் என்னும் இந்தப் பதினெட்டுப்
பெயர்களுஞ் செய்த குற்றத்தைப் பாராட்டி அதற்காக அவர்
களைத் தண்டிப்பது அரசர்களுக்கு மனுநீதியன்று ஆதலா
லும், மேலும் அவர்களும் நானும் வித்வான்களா யிருப்பத
னால் அவர்களுக்கு வந்த அவமானம் எனக்கும் வந்ததாகும்
ஆகையாலும், தாங்கள் கிருபைசெய்து அவர்கள் தெரியாமற்
செய்த குற்றத்தை மன்னிப்பதே தங்கள் கௌரவத்திற்கும்
தயைக்கும் தகுதியென்று கோபந் தணியும்படி நயவசன
மாகச் சொல்ல, அரசன் சிற்றமாறி விதித்த தண்டனையை
மன்னித்துவிட்டுக் கம்பரைநோக்கி இந்த வச்சிரச் சிலம்பு
உமக்கெப்படிக்கிடைத்தது என்றான்.

கம்பரானவர், கேளீர் சக்கிரேசுரரே! இச்சிலம்பைத் தரிக்கின்ற உத்தமியைத் தாங்கள் தரிசிக்கவேண்டு மென்னும் விருப்பந் தங்களுக்குண்டாயிருந்தால் அழைப்பிக்கிறேனென்று சொல்லி, விசாலமாகிய ஒரு மண்டபத்தில் முத்துப் பந்தல் சிறப்பித்து, சந்தனத்தைப் பன்னீரீற் குழைத்து மெழுகி, நவரத்னப் பொடிகளாற் கோலமிட்டு, வாழை கமுகுகள் நாட்டி, மலர்மாலை தூக்கி, நெய்விளக் கேற்றி, முற்பக்கத்தில் முகமல்திரை போட்டு, அப்பந்தலுக்குள் மரகத விமானம் ஒன்றை அலங்கரித்து வைத்து, அதில் மாணிக்க பீடம் அமைத்து, அதன்மேல் தங்கக் கலச ஸ்தாபனஞ் செய்து, அக்கலசத்தில் ஜகன் மாதாவாகிய சாரதையை ஆவாகனம்பண்ணி, சங்கமுதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, கந்த புஷ்ப தூப தீப நைவேத்தியங்களைக்கொண்டு ஆகம விதிப்படி பக்தி விசுவாசத்துடனே அர்ச்சித்துப் பூசித்து அஞ்சலித்து, கலைமகள் மூலமந்திரத்தைப் பிரணவ நமக சகிதமாகப் பற்பல உருச் செபித்து, திரைப்புறத்தி விருந்து நூதனமாகச் சரசுவதிமேல் ஓரந்தாதி பாடியும், வசனரூபமாகத் தவளஸ்வரூபி! தவளபத்மாசனி! தவளபூஷணி! புவனகாரணி! புஸ்தகபாணி! என்றும் ஸ்தோத்திரித்த மாத்திரத்தில், அப்பந்தலின் திரைக்குள் அந்த ஞான சிரோமணியாகிய பரதேவதை சர்வாபரண பூஷிதையாய் எத்திசையிலும் மனோக்கியமான மந்தார பாரிசாத திவ்விய பரிமளவாடை வீசும்படி எழுந்தருளித் தாம் தாமென்று தாள மத்தள முழங்க, வலதுகை மகரவீணை வாசிக்க, இடதுகை அபிநயிக்க, ஒற்றைக்காற் சிலம்பு கலீர் கலீரென்று சப்திக்க, அடி பெயர்த்து அற்புத நடனஞ்செய்யத் தலைப்பட்டாள். அதை அரசன் முதலானவர்கள் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து பரமானந்தத்தில் மூழ்கிப் பரவசமானார்கள்.

அப்பொழுது நாமகள், எங்கடா கம்பா! சிலம்பு என்றான்: என்றவுடனே கம்பர் அரசன் கையிலிருந்த சிலம்பை வாங்கிச் சாரதையின் இடது பாதத்திற்கு நேரே நீட்டினார். அஃது அந்தத் திருவடியிற் போயேறினமாத் திரத்திற் கலை வாணி அந்தரத்தானமாய்ப் போய்விட்டாள். பிறகு சேரன் கம்பரைப்பற்றிச் சமுசயித்து, நீரா? உம்முடைய பூர்வோத்தர மென்ன? உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமென்று வேண்ட, அவர் தாம் இன்னா ரென்பதும், தமக்குஞ் சோழனுக்கும் விரோத முண்டானதும், அவனுடைய தேசத்தை விட்டுத் தாம் வந்ததும், மார்க்கத்தில் நடந்த செய்தியுஞ் சாங்கோபாங்கமாகச் சொல்லக் கேட்டு அதிக சந்தோஷமாய் ஆச்சரியப்பட்டு, மகாவித்வானாகிய அவர் தனக்கு அடைப்பைத்தொழில் செய்ததினிமித்தம் விசனமுற்று, அன்றுதொட்டு அவரை முன்னிலும் மிக்க செல்வமுஞ் சிறப்புமாக வைத்திருந்தான்.

அவ்வண்ணமாய் இவர் சேரனிடத்தி விருக்க, சோழன் நெடுநாளாகக் கம்பர் முகத்தைக் காணாமைபால், தாய்முகத்தைக் காணாத சிசுப்போலவும், மழைமுகத்தைக் காணாத பயிர்போலவும், கணவர்முகத்தைக் காணாத கற்புடை மடவார்போலவும், போர்முகத்தைக் காணாத வீரர்போலவும், கொடுப்போர் முகத்தைக் காணாத இரப்போர்போலவும், ஏக்கமுற்று, ஐயோ! நான் தீர்க்காலோசனை பண்ணாமலும், கொஞ்சமாவது தாட்சிணிய மில்லாமலும், கண்டித்துப் பேசினான் தேசத்தை விட்டுப் போய்விடும் என்றதனால்லவோ, வித்வாத்நமாகிய கம்பர் என் சமுகத்தை விட்டு விலகிப்போனார். இனி என்றைக்கு அவர் முகத்தை நான் காண்பேன்? அவரில்லாத சபை தாமரையில்லாத தடாகமும், சந்திரனில்லாத வானமும், நதியில்லாத நாடும், துதியில்லாத நாவும், ஞானமில்லாத கல்வியும், கற்பில்லாத பெண்டிரும், தெய்வத்

தியானமில்லாத நெஞ்சம், புத்திர பாக்கியமில்லாத இல் வாழ்க்கையும்; செங்கோ லரசனில்லாத நகரமும்போலச் சிறப்பிழந்திருக்கின்றதே; அவரெங்கே போனாரோ? எவ்விடத்தி லிருக்கின்றாரோ? இன்ன தேசத்தி லிருக்கிறாரென்று எந்த மகானுபாவனாவது வந்து சொல்லக் கேட்பேனோ? என்று தன் சபையாருடனே சொல்லித் துக்கப்பட்டு, அஷ்ட திக்கிலுள்ள அந்தந்தத் தேசங்களுக்குத் தூதர்களை அனுப்பிப் பலநாள் தேடியும் செய்தி தெரியாமல் தடுமாறிப் பின்பு தெய்வகதியாய்ச் சேரமகாராஜனுடைய சமஸ்தானத்தி லிருக்கிறாரென்று சிலர் வந்து சொல்லக் கேள்விப்பட்டு அதை உள்ளபடி தெரிந்துகொண்டு, இந்த நிருபங் கண்ட நாழிகைக் குத் தயைசெய்து வரவேண்டுமென்று கம்பருக்கு ஒரு நிருபமும், தாமசமில்லாமல் எப்படியாவது தாம் கிருபை கூர்ந்து கம்பரெனும் கவிச்சக்கரவர்த்தியை அனுப்புவிக்க வேண்டுமென்று சோனுக்கு ஒரு விண்ணப்பமு மெழுதி ஓரூர் வசம் அனுப்பினான்.

கம்பர், சோமன் தமக்கு எழுதிய நிருபத்தைச் சோனுக்குக் காட்டி, சோழராஜனிடத்திற்குப் போகும்படி நமக்கு உத்தரவுகொடுத்த தனுப்பவேண்டு மென்ன, சோனும் தனக்குச் சோமன் அனுப்பிய கடிதத்தைக் கம்பருக்குக் காண்பித்து, நீரிங்குச் சிலகாலம் வந்து வசிக்கும்படி நேரிட்டது யார் செய்த புண்ணியமோ என்றும், இப்பொழுது நீர் திடீரென்று பிரிந்து போகவேண்டிவந்தது எனது நிர்ப்பாக்கியந்தானோ என்றும், நீர் சேர்ந்திருந்தமையால் என் சபை இத்திர சபைபோலச் சிறப்புற்றிருந்ததே என்றும், நீர் நீங்கிவிட்டால் இனி அது மனையாளில்லாத இல்லம்போல அழகிழந்திருக்குமே என்றும், உம்மைப்போல எனக்குச் சாதுரியமாகவும் செவிக்கின்பமாகவும் இராமாயணப் பிரசங்கஞ் செய்பவர்கள் வேறே யார் இருக்கின்றார்கள் என்றும், எனக் கித்

தனை கோரமான துக்கம் சம்பவித்ததே என்றும் விசனப்பட்டான். கம்பர் அரசனைப் பார்த்து நிஷ்பிரயோசகனாகிய என்னைக் குறித்துத் தாங்கள் இவ்வளவு கவலைப்பட்டால், மன்னுயிருந் தன்னுயிராகப் பாவித்து உலகபாரத்தை யெல்லாந் தாங்குவதன்றி, பரதேசத்திலிருந்து நிராதரவாய் வந்தபுத்த எளியேனையும் அன்னவஸ்திராதிகள் தந்து பெற்றதாய் பிள்ளையைப் பரிபாலிப்பதுபோல ஆதரித்துவந்த பரமோபகாரியாகிய தங்களைப் பிரிவதுபற்றி நானெவ்வளவாய் விசனப்படவேண்டும் என்றும், கவலை நிறைந்த இவ்வுலகத்தில் விசனமில்லா திருப்பவர் ஒருவருமில்லை என்றும், விஷயம் சிறிதாயினும் பெரிதாயினும், அதனால் விளையுங் காரியமாகிய துக்கமோ அவாவர் ஸ்திதியை நோக்குமிடத்தில் ஒரு தன்மையேயாம் என்றுஞ் சொல்லி, அஃது அனைவர்க்கும் ஒரு தன்மையா மென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக,

“பாலுக்குச் சர்க்கரை யில்லையென் பார்க்கும் பருக்கையற்ற
கூழுக்குப் போடவுப் பில்லையென் பார்க்குங் குற்றித்தைத்த
காலுக்குத் தோற்செருப் பில்லையென் பார்க்குங் கனகதண்டி
மேலுக்குப் பஞ்சனை யில்லையென் பார்க்கும் விதனமொன்றே”

என்ற பாடலையுங் கூறி, அவன் துக்கத்தை ஆற்றினார். அப்புறம் சேரன் கம்பரைப் பலவிதத்திலுங் கொண்டாடி, அரசர்களுக்குச் செய்வதுபோல அவருக்குச் சகல வரிசைகளுஞ் செய்து, தன் மந்திரி பிரதானிமார்கள் சாமரம் போட்டுக்கொண்டு சம்பிரமத்துடனே அவரை அழைத்துப்போய்ச் சோழநாட்டில் விட்டுவரும்படி கட்டளையிட்டான்.

கம்பர் சேரன் கொடுத்த சித்திரப் பொற்பட்டாடையை உடுத்து, நவரத்ன பூஷணங்களைத் தரித்து, ரத கஜ தூதக பதாதிகள் புடைசூழ, யானைமேல் ஆரோகணித்து, தவளக்குடைகவிய, ஆலவட்டம் அசைய, அஷ்டாதச வாத்தியங்களும் முழங்க, விருதுகள் நெருங்க, எச்சரிக்கை படிக்க, மந்திரி

சாமந்தர்கள் சாமரம் போட, அரசர்கள் அஞ்சலி செய்ய, மோகனமாதர் பாதநாட்டிய மாட, பாணர்கள் சங்கீதம் பாட, அநேகவித ஆடம்பரத்துடனே பிரயாணப்பட்டபொழுது, சேரமகாராஜன் சிலதாரம் கூடவந்து உபசரித்து வழிவிட்டுத் திரும்புகையில், கம்பரை நோக்கி, “நீர் சோழனை விட்டுப் பிரியும்பொழுது செய்துவந்த பிரதிக்கிணையை மறந்துவிட்டீர் போலக் காண்கிறதே” என்று எச்சரிக்க, அவர், “மறக்கவில்லை, அங்கே நான் போய்ச் சேர்ந்தபிறகு சமயமறிந்து தங்களுக்குக் கடிதமெழுதுகிறேன், அப்பொழுது தாங்கள் தயை செய்யலாமேயொழிய இப்பொழுது ஆவசிகமில்லை” என்ன, அதற்கவன், “அந்தப்படி செய்வீராகில் முன்பு நீர் நமக்குச் செய்ததுபோலவே நாம் உமக்கு அடைப்பைக்காராய் வந்து அந்தக் கடனைச் செலுத்துவோம்” என்ன, கம்பர் “நல்லது” என்று அரசனுடைய அனுமதிபெற்று, அத்தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச் சோழனுக்குச் சமீபமாய் வருமளவிற செய்தி தெரிந்து பொன்னித் துறைவனாகிய சோழராஜன் எதிர்கொண்டு உபசரித்து அழைத்துவந்து சித்திரமயமாகிய ஒரு சிங்காசனத்தில் இருக்கச்செய்து, அவர் முகத்தை நோக்கிக் கண்களிக்க மனங்களித்து, தன்னை விட்டுப் பிரிந்த பின்பு நடந்தவைகளை யெல்லாஞ் சொல்லக் கேட்டுத் துக்கித்தாம் சந்தோஷித்தாம் அதிசயித்தாம் இரண்டொருநாள் சென்றபின்பு, “நீர் இங்கிருந்து போம்பொழுது செய்த பிரதிக்கிணை நிறைவேறாமற் போயிற்றே” என்று பரி காசமாய்க் கேட்க, “கம்பர் அஃது இன் மெட்டாம் நாள் நிறைவேறு”மென்று சொல்லிச் சேரனுக்குக் கடிதமெழுதினான்.

அதுகண்டு அவன் அடைப்பைக்காரனாக வேடம்பூண்டு தன் பட்டத்துப் புரவிமேலேறி, அதிசீக்கிரமாக அந்த எட்டாம் நாள் வந்து, சோழன் சபையில் கம்பர் பக்கத்திற்சேர்ந்து

நின்று, அவருக்குத் தாம்பூலம் மடித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் முகக்குறியைச் சோழன் மகன் உற்றுப்பார்த்து, இன்னொன்று தெரிந்துகொண்டு, தன் பிதாவுக்குக் குறிப்பாகத் தெரிவித்தான். அதையறிந்து கம்பர் சோனுக்குக் குறிப்பிக்க, அவன் அந்தக்ஷணம் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிக் குதிரையேறித் தன் தேசம்போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு சோழன், “உம்முடைய பக்கத்திலிருந்தவன் யார்?” என்ன, கம்பர், “அவன்தான் சேரமகாராஜன்” என்ன, “என் அவனை அனுப்பிவிட்டார்?” என்ன, “உமக்கு மேலாயிருந்து உம்மிடத்திற் கப்பம் வாங்குகிற மன்னர் மன்னன் உமதருகில் தனது பரிவாரங்களை விட்டுத் தனியே வந்திருக்கையில் அவனை நீர் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி அவனுடைய இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்வது எளிதென்றல்லவோ அனுப்பிவிட்டேன்” என்ன, சோழன்: “அப்படியா! நல்லது, அவன் உமக்கு மடித்துக் கொடுத்த வெற்றிலைச் சுருளை ஒவ்வொன்றாக வாங்கி விரற்சந்தில் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தீரே யல்லாமல் நீர் தரித்துக்கொள்ளவில்லையே, அஃதென்னை?” என, கம்பர், “அற்பருக்கு வாழ்வு வந்தால் அர்த்தராத்நிரியிற் குடை பிடிப்பார், நானப்படி நடக்கமாட்டேன்; சக்கிரேசுர ராகிய அவர் என்னைக் கௌரவப்படுத்தும்பொருட்டு அபிமானித்து அவ்விதமாகச் செய்ய, நான் அது தெரியாமல் தலைவிரித்துக்கொண்டு ஆடலாமா? வாங்கித் தரித்துக்கொள்வது மரியாதையா?” என்ன, சோழன் கம்பருடைய வித்தியா சாமர்த்தியத்தைப்பார்க்கிலும், ஒழுக்கத்தையும் பாரமார்த்திகத்தையும் லௌகிக யுத்தியையும் கண்டு மிகவும் மெய்ச்சிக்கொண்டான்.

கம்பர் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி

முற்றுப் பெற்றது.

NOTES

PAGE 1.

சூரியாஸ்தமான காலம் = சூரிய + அஸ்தமான + காலம்—பொழுது போகும் சமயம், Sun setting time. Sanskrit combination.

புஷ்பக்கொத்துகள் — பூங்கொத்துகள்; பல புஷ்பங்கள் ஒன்றாய்த் தொங்குவது, Bunches of flowers. Also called பூங்குலக்குகள்.

பஞ்சவர்ணக் கிளிகள்—ஓர்வகையான அழகிய கிளிகள், Parrots of five colours, the finest species of Parrots. இவைகளை இராச குமாரத்திகள் பொழுது போக்காகவும் விநோதமாகவும் தங்கள் அரமனையில் வளர்ப்பார்கள்.

பூங்கொடிகள்—படர்ந்து வளருகிற புஷ்பக்கொடிகள், Creeping plants.

பொற்றொடி = பொன் + தொடி—பொன்னால் ஆகிய வளையல், Golden bracelet.

பொற்றொடி மாதர்—பொன்னால் செய்த வளையலை அணிந்த பெண்கள், Women who wear golden bracelets. The writer compares the blowing of creepers to and fro on account of the breeze to the movement of women decked with golden jewels.

கிளைவிளக்கு—ஓர்வித விளக்கு. இது பித்தளையினால் செய்யப்பட்டு அநேக கிளைகளை உடையதாயிருக்கும், A lamp with several branches used in temples.

சண்பகங்கள்—சண்பகமரங்கள். இதன் புஷ்பம் அதிக வாசனை யுடையது, The Champaka tree (*Michelia Champaca*) producing a fragrant yellow flower.

அரும்பு — விரியாதமலர்; மொட்டு, Flower bud in its unopened stage. The writer compares the budding and blossoming of the சண்பக tree to the lighting of a branch lamp. The comparison seems very appropriate to a Tamilian.

குடமல்லிகை—ஒர்வித ஜாதிமல்லிகை. இதன் புஷ்பம் நுனி சிறுத்தும் அடி பருத்தும் குடம்போல இருப்பதால் இதற்குக் குடமல்லிகை பென்று பெயர். A species of the jasmine, the blossoming of which the writer compares to holding out silver bowls.

வண்டுகள்—Beetles. The author imagines that the humming of the beetles and bees in the flower garden is their sweet song as a result of their having imbibed the honey flowing forth from the குடமல்லிகை flowers.

மத்தளம் — மிருதங்கம். இது இசைக்கருவிகளில் ஒன்று. A drum which is a usual accompaniment to Hindu Music. The writer compares the lapping of the waters in the adjacent tank to the sound of the drum. Rather a far-fetched simile.

குயில் — ஒர் ஜாதிப்பட்டி. The Indian Cuckoo, a bird celebrated in Indian poetry for the sweetness of its notes. The writer compares its sweet singing to pitching the key-note on a Veena or வீணை a stringed instrument.

கூத்தியர்—கூத்தாடுகிறவர்கள். Dancing girls. This word though originally meant a dancing woman now denotes a woman of bad character; a prostitute.

கலாபம்—மயிலின் வால்; தோகை. The tail of a peacock.

மடமயில் = மடம் + மயில். The peacock possessing female simplicity, or as artless and simple as a female. The writer compares the strutting of the peacock to the dancing of a professional dancing woman.

மந்தமாருதம் — மென்மையான காற்று. The languorous southern breeze called தென்றல் or தென்றற் காற்று.

பரிமளிக்கின்ற — வாசனை வீசுகின்ற, Distributing sweet perfume.

மகரந்தப்பொடிகள் = மகரந்தம் + பொடிகள்.

மகரந்தம்—மலர்த்தாது, The pollen of flowers.

பொடிகள்—தூள்கள், Powder or dust.

மகரந்தப்பொடி—Pollen dust.

கதம்பம்—வாசனைப்பொடி, A fragrant powder used as a perfume on festive occasions.

திவ்வியமான—மிகவும் நல்ல, Excellent.

கற்பகச்சோலை = கற்பகம் + சோலை.

கற்பகம்—This is one of the five trees supposed to be found in the world of Indra (இந்திரன்). The five trees are, கற்பகம், அரிசந்தனம், சந்தானம், பாரிசாதம் and மந்தாரம். கற்பகம் is supposed to have the power of yielding everything that is demanded by its possessor.

கற்பகச்சோலை—கற்பக மரங்களால் ஆகிய சோலை, A grove of கற்பக trees.

இரம்மியம் — From Sanskrit *Ramya*—Pleasure or satisfaction.

பூங்கா = பூ + கா; பூ, flower and கா or சோலை, grove. The compound denotes a grove of beautiful flower trees.

குலோத்துங்க சோழ ராஜன் — King Kulottunga Cholan. He was a king of the Chola dynasty and Kambar was the Tamil poet at his court.

PAGE 2.

வித்வஜன சிரோமணி—வித்துவான்களுள் தலைமணி. A beautiful Sanskrit combination. சிரோமணி, is the principal gem in a crown. கம்பர் வித்துவான்களுக்குள் தலைமைபொருந்

தியவரானதினால் வித்வஜன சிரோமணி எனப்பட்டது. The principal gem among Tamil poets.

நகைத்தான் — சிரித்தான், Laughed. The whole from ஒருநாள் to நகைத்தான் forms one long beautifully constructed sentence replete with apt similes.

மருமானே — மகனே அல்லது மருமகனே, Oh! son or son-in-law. A familiar term of endearment, not to be taken literally.

அம்மானே—மாமாவே, Oh! father-in-law; This is also a term denoting familiarity.

ஐக்கியம்—From Sanskrit Aikya. ஒற்றுமை; கீழ்ப்படிவு, Unitedness; Oneness; Obedience.

முகம் வாடிப்போக—The face faded. Chola's countenance changed at the reply of Kambar. It seemed to him rather impertinent.

மண்டலாதிபதி = மண்டல + அதிபதி. Sanskrit combination. பூமிக்கு அரசன், sovereign of the earth.

அக்கணம்—அந்த நிமிஷம், That moment.

திட்டிவாயில்—நுழைவாயில், A small back door.

சப்ரகோளமஞ்சம்—A royal bedstead with a decorated top or canopy overhead. Sanskrit combination.

மஞ்சம் — கட்டில், Bed; couch; cot. சயனித்துக்கொண்டான். From Sanskrit *Sayana*. It simply means he lay down.

மனைவி—மனை அல்லது வீட்டுக்குத் தலைவி, The lady of the house.

சிறுண்டி = சிறு + உண்டி, பலகாரம், Cakes or confectionery.

வெறுப்பு—மனவருத்தம். Displeasure.

பத்தினி — மனைவி. Sanskrit. A chaste or faithful woman. Here, a wife.

வைப்பாட்டி = வைப்பு + ஆட்டி. The word ஆட்டி means a woman. It is an affix denoting female as in மனையாட்டி or பெண்டாட்டி. வைப்பு means keeping. Hence the term means a concubine.

பலகாரம்பண்ணு — This is a Tamil idiom. Although literally it means to make cakes, in usage it denotes partaking of cakes or confectionery.

அபீஷ்டப்படி — இஷ்டப்பிரகாரம், விரும்புகிறபடி, according to your great wish or desire. அபீஷ்டம் = அபி + இஷ்டம், great or supreme desire. Sanskrit combination. The particle அபி is used only in such combinations and implies superiority; *Abheeshta*.

PAGE 3.

இலாலனை — நயச்செய்கை, Fondling; caressing; coaxing.

சுதந்தரம் — உரித்து, Ownership.

சர்வோத்தமி = சர்வ + உத்தமி, எல்லாவிதத்திலும் உத்தமியாம் இருப்பவன்; யாதொருவிதமான குறைவுமில்லாதவன், Sanskrit combination. The queen who is excellent in every respect, who is of an unblemished character.

சலிப்பு — விசனம், துக்கம், Sorrow, grief or regret. Here it is used peculiarly, in the sense of displeasure.

இணங்காமல் — சம்மதியாமல், Without consenting.

பிணங்குகின்றது or பிணங்குகிறது — மாறுபடுவது, Differing. Showing coldness.

மறுகினை — வெளியிடாது மறைத்த, Hesitated to reveal.

வாழ்வு தாழ்வு — வாழ்வும் தாழ்வும் — நன்மையிலும் தீமையிலும், Prosperity and adversity, வாழ்வு தாழ்வு இரண்டுக்கும் தன்னோடொத்த அருமை மனைவி, A dear wife who is one's partner both in prosperity and adversity.

சாமர்த்தியம் — வல்லமை, கெட்டித்தனம், சக்தி, Ability.

தாதி—தோழி; பாங்கி—A female companion. A maid of honour or lady attendant.

தீபம் வைக்கிறவரையில் — விளக்கேற்றும்வரையில், அஸ்தமன காலம்வரையிலும், Till lamp-lighting time. Until sunset.

சீற்றம் — கோபம், Anger; wrath. பல்லக்கு—A palanquin. A conveyance carried on the shoulders by bearers.

கும்பிட்டு—நமஸ்கரித்து, வணங்கி, This is the usual form of salutation among the Hindus when they first meet or part.

வேசை. Also வேசி—Prostitute, from Sanskrit Vesya, a harlot.

தோஷம்—குற்றம், Fault; wrong. Sanskrit.

PAGE 4.

பிரமாணிக்கம்—உறுதிப்பாடு, சத்தியம், True declaration. An oath.

சாதனம்—பத்திரம், A deed, bond or legal instrument.

ஏடுமெழுத்தாணியும்—ஏடும் எழுத்தாணியும், The usual writing materials of the Tamilians in the olden days. ஏடு—பனையோலைச்சுவடி, Palm-leaf book. எழுத்தாணி = எழுத்து + ஆணி—எழுதுகருவி, A nail or metallic pointed style for writing on palm-leaves.

This was before the age of paper and most of the old and rare Tamil works are still found in palm-leaf manuscripts.

“தாசிப் பொன்னிக்குக் கம்பாடிமை” — தாசியாகிய பொன்னி என்பவளுக்குக் கம்பர் அடிமை, Kambar is the slave of the dancing girl Ponnie.

செலவு பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டார் — உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு சென்றார், Kambar took leave of her and went away.

The word செலவு is derived from the root செல் to go. Hence செலவு means leave to go or permission to depart. It has a secondary meaning viz., expenditure.

சூரியோதயம் = சூரிய + உதயம். Sanskrit combination. சூரியன் உதிக்கும் காலம், sun-rise. Morning.

அரசாட்சி மண்டபம் — அரசர் இருந்து இராசரீகம் நடத்து மிடம், Durbar Hall.

இஃதென்னை = இஃது + என்னை, A cumbrous form of இது என்ன, What is this?

PAGE 5.

தாசிப் பொன்னிக்குக் கம்பர் அடிமை — Ordinarily this means Kambar is the slave of பொன்னி the dancing girl, but the interpretation of Kambar is more learned and ingenious. He says that the whole sentence is composed of six words and divides it as:—தாய் சீ பொன்னி கு கம்பர் அடிமை. The first word தாய் looses the final consonant ய் as such omissions are admissible in Tamil grammar under தொகுத்தல் விகாரம். The word stands as தா and still means mother. The second word சீ shortens itself into சி under குறுக்கல் விகாரம். This Kambar regards as a prefix denoting auspiciousness.

பொன்னி = லட்சுமி, Lakshmi wife of Vishnu, goddess of good fortune.

கு—denotes the fourth casual termination.

கம்பர்—Proper name.

அடிமை—Slave.

Kambar's interpretation becomes உலக மாதாவாகிய லட்சுமிக்குக் கம்பர் அடிமை. Kambar is the slave of Lakshmi who is the mother of the world.

Modern Tamil scholars will hardly agree with this interpretation.

இறுமாப்பு—பெருமை; கர்வம், Pride.

அணிலேறவிட்ட நாய்போல—Like the dog which stands disappointed after allowing the squirrel to escape. A proverb very common among the Tamilians of Ceylon.

உக்கிரம்—கோபம், Anger.

புத்தியில்லாதவன் — There is a pun upon this word. Dividing it as புத்தி + இல்லாதவன், it means one who has no sense. புத்தியற்றவன்; மூடன்.

Dividing it as புத்தியில் + ஆதவன் it means one who is as wise as the sun which has a place in the Hindu pantheon. புத்தியில் சூரியனைப்போன்றவன்.

திரியாவரக்காரன்—A similar pun is found here also. Split up into திரியாவரம் + காரன் it means a mischievous, troublesome man, but if split up as திரியா + வரக்காரன் it denotes a person who has obtained a permanent gift or favour from a deity. Hence it has two meanings:—

(1) புரளிக்காரன்; போக்கிரி.

(2) மாறுபடாத வரத்தை யுடையவன்.

PAGE 6.

அம்மம்ம! = அம்ம அம்ம, Oh my mother! An ejaculation expressing surprise.

Stanza. போற்றினும்—(புலவர்கள்) போற்றினாலும், போற்றுவர்—போற்றுவார்கள், பொருள் கொடாவிடில்—பொருளைக் கொடாவிடில், தூற்றினும்—இழிவாகப் பேசினாலும், தூற்றுவர்—இழிவாகப் பேசுவார்கள், சொன்ன சொற்களை—தாம் சொன்ன வார்த்தைகளை, மாற்றினும்—மாற்றினாலும், மாற்றுவர்—மாற்றுவார்கள், கூற்றினும்—யமனிலும், பாவலர்—வித்துவான்கள், கொடியராவர்—பொல்லாதவர்களாவார்கள்.

In this stanza King Chola declaims against Tamil poets. He had, possibly, his own experience in mind. Indirectly it is an attack on Kambar. Poets, he says, may praise you if they wish to praise, or slander you if you are not liberal in your gifts; they may even withdraw their praise and curse you. Oh! they are all hard-hearted people and more to be dreaded than 'Yama' the god of death.

கூற்று — யமன்; காலன், The Hindus believe that at death the spirit is carried away by a messenger of Yama. He is supposed to ride on a buffalo. Hardly an appropriate animal for so swift a messenger!

விருதுகள்—கீர்த்தியைக் குறிக்கும் அடையாளங்கள், Symbols of victory; Trophies. Kambar evidently obtained several distinguishing badges for his proficiency as a Tamil poet.

ஆடையாபரணம் = ஆடை + ஆபரணம், Sanskrit combination. Clothing and Jewelry such as pendants, rings, chains etc.

காதம்—காததூரம், A distance of about ten miles.

சுவாதீனம்—உரித்து; உரிமை, Right, or ownership.

பாண்டிய தேசம் — பாண்டி நாடு, Pandyan kingdom, the district round Madura.*

சேர தேசம்—Chera kingdom, Travancore and Cochin.

சமுத்திரம்—கடல், Sea.

புகலிடம்—மறைவிடம், Shelter, refuge.

Stanza—காதம்—காததூரம், இருபத்து நான்கொழிய—இருபத்து நாலேயல்லாமல், காசினியை — (மீதியாயிருக்கிற) உலகம் முழுவதையும், ஒதம்—சப்திக்கிற, கடல்—சமுத்திரமானது, கொண்டுள்ளீர்தேதோ—கொண்டுபோய் மறைத்து விட்டதோ?, மேதினி

* For details of the Pandyan, Chera and Chola kingdoms see Introduction.

யில்—உலகில், கொல்லிமலை—கொல்லி யென்னும் மலையின், தேன் சொரியும்—தேனானது சொரிகின்ற, கொற்றவா—ஏ சோழராசனே, நீ முனிந்தால்—நீ கோபித்தால், எங்கட்கு—எங்களுக்கு, இடமில்லையோ—வேறு புகவிடமில்லையா?

“Oh, King Chola! has the roaring ocean covered all the earth except your territory which is only twenty-four kathams in extent? Oh! King of the Kolly mountain which flows with honey, if you be angry is there no other place where we could take shelter?”

In this stanza Kambar retaliates upon King Chola for insulting him.

PAGE 7.

பூர்வம்—பழையகாலம்; பண்டைக்காலம், Olden days. In days of yore.

கரம்பு—பாழ்நிலம்; Hard or sterile ground.

Stanza—அன்றையிலும்—பழையகாலத்திலும், ஞாலம்—பூமி, அகன்றதோ—அகலமாய்விட்டதோ?, அல்லவென்று—அப்படியல்லவென்று, குன்று—மலைகளை, எடுத்து—பிடுங்கிவிட்டு, நீ திருத்திக் கொண்டனையோ—நீ திருத்திக்கொண்டாயோ?

Kambar continues his invective against King Chola :—
“Has your territory extended beyond what it was in days of yore, or have you removed the mountains and sterile tracts and made your country wider?”

பாண்டியன்—King of Pandi Nadu—Pandyan.

சேரன்—King of Malayalam; Cheran.

சங்கேதம்—ஏற்பாடு, கொள்கை, Determination; arrangement.

அங்கீகரித்து—ஏற்றுக்கொண்டு, Accepted, received.

சம்ரட்சணை = சம் + ரட்சணை, Sanskrit. Preservation; protection.

Stanza—மன்னவனும்—அரசனும், நீயோ — நீதானோ? வள
நாடும்—வளம்பொருந்திய நாடும், உன்னதோ — உன்னுடையதோ?,
உன்னையறிந்தோ — உன்னைக் கண்டுதானோ, தமிழை — தமிழ்ப்
பாஷையை, ஒதினேன்—படித்தேன்? என்னை விரைந்து ஏற்றுக்
கொள்ளாத—என்னைக் கண்டவுடனே அங்கீகரித்துப் பாதுகாக்காத,
வேந்து—அரசன், உண்டோ—எங்கேயாவதுண்டா?, குரங்கு—குரங்
கானது, ஏற்றுக்கொள்ளாத — ஒப்புக்கொள்ளாத, கொம்பு — கிளை,
உண்டோ—எங்கேயாவதுண்டா?.

Kambar continues his attack. “Oh King Chola! are you the only king, is your territory the only fertile land or did I learn Tamil to be patronized by you? As there is no branch of a tree unacceptable for a monkey, so there is no king who will not readily receive and protect me as soon as he sees me.

இரோம்—இருக்கமாட்டோம், We will not be. Plurality of respect. இது மரியாதைப் பன்மை என்னப்படும்.

கோவணம்—கௌபீனம், Under - wear consisting of a strip of cloth.

PAGE 8.

கப்பம்—திறை, Tribute.

அடைப்பை—A bag or a pouch for betel, arecanut, etc. அடைப்பைக்காரன்—A royal servant who bears this bag in the court of an Indian King. An instance of oriental luxury and stupid vanity.

தாம்பூலம்—வெற்றிலை, Betel leaves.

சாமக்கிரியை—சாமான்; தளபாடம், Materials or provisions, from Sanskrit Samakriya.

மண் சுவர்—Mud wall.

குருணி—A dry measure.

பிரமராகூசு—A demon; goblin.

பட்டினி—பசி, Starvation.

PAGE 9.

Kambar when he saw signs of the wall he built falling down, addresses it as follows:—

மல் கொண்ட—மல்யுத்தத்திற்கேற்ற, திண்புயத்தான்.—வலிமை பொருந்திய புயத்தையுடைய சோழராஜனுடைய, மாநகர் விட்டு—பெருமை பொருந்திய நகரத்தை விட்டு, இங்கு வந்தேன்—இவ்விடத்துக்கு வந்தேன், சொல்கொண்ட—சொற்கள் பொருந்திய, பாவின்—கவிகளின், சுவை—ருசியை, அறிவார்—அறிபவர், ஈங்கு இலை—இவ்விடத்தில் இல்லை, வில்கொண்ட—வில்போலமைந்த, பிறை நுதலாள்—பிறைபோன்ற நெற்றியையுடைய, வேலி—வேலியென்னப்பட்டவள், தரும்கூலி—கொடுக்கின்ற கூலியாகிய, நெல்—நெல்லை, கொண்டிபோமளவும்—கொண்டு நான் போகும்ளவும், நில்லாய்—நில்லு, நெடும் சுவரே—நெடிய சுவரே.

Oh, long wall! I discarded the vast city of the valiant King Chola and have come here, but there are none here who relish the sweetness of Tamil poetry. Stand thou firm until I take away the paddy given as my wages for erecting thee by Veli who has a forehead as beautiful as the half-moon.

கொச்சகக்கலிப்பா—A kind of Tamil verse.

கோமுட்டி—A Vaisya. A trader by profession.

அவல்—An eatable. Unhusked paddy well bruised.

செக்கான்—எண்ணெய் ஆட்டுகிறவன், Oilmonger.

பிண்ணாக்கு—Oil-cake. Refuse of sesamum seed after pressing out the oil.

சூத்திரன்—A Sudra, the fourth caste.

சேஷம்—மீதி, Remainder.

அருகமாமோ = அருகம் + ஆமோ—தக்கது ஆகுமோ, Will it be acceptable, or suitable.

PAGE 10.

வேளாளன் — பயிர்த்தொழில் செய்பவன். Agriculturist. This is the first and foremost of the Sudra class. When the Vellāla gave Kambar cold rice and appeased his hunger he says in praise of the Vellāla caste:—

செட்டிமக்கள் — செட்டிகளுடைய, வாசல் வழி — வாசலுக்கு, செல்லோம்—செல்லமாட்டோம்; செக்கார—செக்கில் வேலைசெய்கிற, பொட்டிமக்கள் — வாணியருடைய, வாசல்வழி — வாசலுக்கு, போகோம்—போகமாட்டோம்; முட்டிபுகும்—கலசத்தோடு யாசகத்துக்குப் போகின்ற, பார்ப்பார் — பிராமணருடைய, அகத்தை — வீட்டை, எட்டிப்பாரோம்—எட்டியும் பார்க்கமாட்டோம்; எந்நாளும்—எப்பொழுதும், வேளாளர்—வெள்ளாளர், காப்பரே—தம்மையடைந்தவரைக் காப்பார்கள்.

காண் — இது ஈற்றசை. An expletive at the end of a word.

We shall not go to the door of the Chetties nor shall we approach the doorway of the oilmonger. The house of the Brahman who begs alms we shall likewise shun, nor even look at it. Vellālas protect those that take refuge with them.

அலம்பி—கழுவி, Washed.

மேழி—கலப்பை, Plough.

மகாத்துமா = மகா + ஆத்துமா, Sanskrit combination. A great soul. A great man. Sage.

ஷட்ரசம் — ஆறுவகை ருசி, The six kinds of taste or flavour. They are கைப்பு bitterness, இனிப்பு sweetness, புளிப்பு sourness, உவர்ப்பு saltness, துவர்ப்பு astringency and கார்ப்பு pungency.

பதார்த்தம்—கறி, Curry.

பரமான்னம் = பரம + அன்னம்.

பரம—அதிக சிரேஷ்டமான, Most excellent. Best.

அன்னம்—சாதம், Rice.

தனம்—செல்வம்; திரவியம், Wealth; riches. From Sanskrit Dhana.

அதிரீஷ்டம்—Luck, good fortune.

PAGE 11.

முண்டு—குட்டை, A cloth of four cubits or two yards.

அரை—இடுப்பு—The middle portion of the human body; waist.

சேரதேசம்—Country of King Cheran; Travancore.

சீமான்—ஐசுவரியவான், பணக்காரன், தனவான், A well-to-do man.

மனஸ்தாபம்—வெறுப்பு, Displeasure, ill-feeling.

பரதேசம்—புறநாடு, வேறு தேசம், Foreign land. The prefix பர is an adjectival Sanskrit prefix and means வேறு different or other.

கை காட்டினால்—A Tamil idiom meaning literally, 'if you show your hand'; but used here in the sense of, 'If you help me to find an opening.'

அபிமானித்து—Honoured, regarded. The nobleman whom Kambar asked for help in finding a situation introduces him to the court of King Cheran.

அடைப்பைத்தொழில்—The office of bearing the betel pouch in the king's court.

சமஸ்தான வித்துவான்கள்—Poets of a king's court. Poets who live in his realm.

பிரசங்கம்—உபநித்யாசம், Lecture.

கம்பராமாயணம்—Ramayanam as composed in Tamil poetry by Kambar. The Ramayanam is an epic treat-

ing of the adventures of Rama, who is supposed to be an incarnation of Vishnu. The poets who delivered the lectures pitched upon the following Tamil stanza and commented upon it in their own way:—

Stanza—எண்ணுதற்கு — மனத்தால் நினைத்தற்கும், ஆக்கு—செய்து முடித்தற்கும், அரிது—அரிதாக, இரண்டு மூன்று நாள்—ஆறு தினம், விண்ணவர்க்கு—தேவர்களின் பொருட்டு, ஆக்கிய—செய்த, முனிவன்—விஸ்வாமித்திர முனிவனுடைய, வேள்வியை—யாகத்தை, மண்ணினை — பூமியை, காக்கின்ற — பாதுகாக்கின்ற, மன்னன்—தசரத மகாராசனுடைய, மைந்தர்கள்—புத்திரராகிய இராமரும் இலக்குமணரும், கண்ணினை—கண்ணை, காக்கின்ற—பாதுகாக்கின்ற, இமையில்—இமையைப்போல, காத்தனர்—பாதுகாத்தனர்.

(Rama and Lakshmana) the sons of Dasaratha King of Oudh (Ayothiyapuri) who protects the earth, protected for six days the sacrificial ceremony, performed in an admirable manner by the sage Visvamitra to insure the safety of the gods, in the same way as the eye-lids protect the eye.

கௌசிக முனிவன்—விஸ்வாமித்திர ரிஷி, Sage Visvamitra.

PAGE 12.

சம்ரட்சணை—பாதுகாப்பு, Protection.

காண்டம்—பிரிவு, A large division of an epic poem.

பாலகாண்டம்—The chapter which speaks of the childhood of Rama.

வேள்வி—யாகம், Sacrifice, oblation.

படலம்—Section or division.

வேள்விப்படலம் — The chapter which treats of the sacrificial ceremony of Visvamitra.

To understand the context the student is recommended to read the வேள்விப்படலம் of the Tamil Ramayanam in prose or the C.L.S. edition of the English Ramayanam, pp. 5-6. The next stanza on which the poets discoursed is the following:—

உமையாள் — உமாதேவியை, ஒக்கும் — ஒத்த, மங்கையர் — ஸ்திரீகள், உச்சி—உச்சியிலே, கரம் வைக்கும்—கைகளை வைத்து அஞ்சலி செய்யும்படியான, கமையாள் — நிலமகளாகிய சீதையினுடைய, மேனி — தேகத்தின் அழகை, கண்டவர் — பார்த்தவர்கள், காட்சி — தாம் கண்ட காட்சிக்கு, கரை காணார் — எல்லை காணாதவராகி, இமையாநாட்டம் — கண்கள் இமையாததன்மையை, பெற்றிலம் — பெற்றோமில்லையே, என்றார் — என்று சொன்னார்கள், அந்தரவானத்தவர் — ஆகாயத்திலேயுள்ள தேவர்கள், எல்லாம் — எல்லாரும், இருகண்ணால் — இரண்டு கண்களால், அமையாதென்றார்—பார்க்க இயலாது என்றார்கள்.

Those who witnessed the personal grace of Sita whom women like Umadevi worship, were so much enchanted by her beauty that they were not able to describe it and wished they had eyes that do not wink in order to gaze at it without interruption. All the gods in the heavens declared that two eyes were insufficient to feast upon her beauty.

உமாதேவி—பார்வதி, உமையாள், சிவனுடைய மனைவி, The wife of Siva.

கலைமகள்—கல்விக்குத் தலைவி. Goddess of education.

சரஸ்வதி—Goddess of education.

சிரம்—தலை, From Sanskrit Sira. சிரஸ்—Head.

அஞ்சலி—கைகூப்பி வணங்குதல், Worship.

சாந்தம்—பொறுமை—Patience or meekness.

நிலமகள்—பூமியினுடைய மகள், Daughter of the earth, that is, Sita, wife of Rama. She is supposed to have

come out of a furrow in the earth when it was being ploughed and was brought up by King Janaka. Hence she is also known as Janaki.

சீதாபிராட்டி—சீதா, Sanskrit form of சீதை and பிராட்டி, பெருமாட்டி, lady, mistress. The masculine of பிராட்டி is பிரான். Rama is also known as இராமபிரான்.

திரு—This is a favourite prefix with the Tamilians. Beautiful; sacred; divine. The Hindus will prefix it to almost every place of pilgrimage and every saint or religious teacher. Ex.—திருத்திலலை, திருக்கேதீச்சரம், திருவாலவாய், திருக்குற்றாலம், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், திருவள்ளுவர் etc.

மேனி—தேகம், Body, person.

எல்லை—Limit, boundary.

குணி—A word rarely used. கணி, would have done equally well. குணி—நிதானி, வரையறு, விலமதி. Estimate, calculate, reckon. From Sanskrit *guna*—Multiply or increase.

இமையாநாட்டம் — இமைகொட்டாத தன்மை, Capacity to look at a thing without winking the eyes.

திருவழகு — A redundant combination. திரு—Beauty and அழகு—Beauty. A usage to denote abundance. It means excessive beauty.

வியக்க—புகழ், Praise or admire.

PAGE 13.

கிரந்தகர்த்தா—Sanskrit combination.

கிரந்தம்—நூல், Poetical work. கர்த்தா—நாயகன், முதல்வன். Master or Lord of a work. Hence it means Author of the Work.

மாட்டுவையோ — மாட்டுவாயோ, Can you; are you able; Defective verb used only in the future tense. This has gradually become obsolete.

அடி—Metrical line.

Kambar's criticism of the able exposition of the stanza referred to, by the poets of Chera's court deserves notice. The first line says எண்ணுதற்காக்கரிது that is எண்ணுதற்கும் ஆக்குதற்கும் அரிது. These form two of the three constituent parts of a person and have the name திரிகாணம் or முப்பொறி that is, the three organs. They are மனம் or மனஸ் the mind which is the seat of thought; வாக்கு words; and காயம் body, which produces action. Kambar's contention is that as two of these are mentioned, the other must be taken as understood and be expressed. His interpretation thus becomes எண்ணுதற்கும் ஆக்குதற்கும் சொல்லுதற்கும் அரிய வேள்வி. 'A sacrificial ceremony so very difficult in its performance that it transcended the bounds of thought, deed or word.'

The next point touched was, 'கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையிற் காத்தனர்' They protected the sacrificial ceremony of Visvamitra from the ravages of the wicked Rakshasas as the eye-lids protect the eyes. He says that the subtlety of thought expressed in the fourth line was not clearly brought out in the interpretation of the poets. In protecting the eye the upper and lower lids frequently touch each other, the lower lid remaining stationary and the upper lid moving every second. Similarly Rama and his brother Lakshmana were engaged in protecting the sacrificial ceremony. Rama like the upper lid was always in motion. He went round the hermitage of Visvamitra Rishi and guarded it efficiently

from the Rakshasas. Lakshmana was posted at the entrance of the hermitage to prevent ingress and Rama in his rounds often patted him with his hand and cheered him saying 'Lakshmana! Beware.'

சொல்லுங்கால்—சொல்லுமிடத்து; சொல்லும்போது, If interpreted or expounded.

மேலிமை = மேல் + இமை, Upper eye-lid.

கீழிமை = கீழ் + இமை, Lower eye-lid.

கௌசிகமுனி — The முனி or Rishi called Kowsika that is Visvamitra.

இராக்கதர்—இராட்சதர், Rakshasas, Demons.

சக்கரம்—சில்லு, Wheel.

இலக்குவன்—இலக்குமணன், Lakshmana, younger brother of Rama the hero of Ramayana.

PAGE 14.

சுருங்கச் சொல்லல்—Narrating in a brief manner, brevity. This is one of the ten beauties of description as mentioned by Pavananti in his Tamil Grammar (*Vide Nannūl*, Sutra 13 of the general introduction). The ten beauties are (1) சுருங்கச் சொல்லல்—Brevity or conciseness, (2) விளங்கவைத்தல் — comprehensiveness, (3) நவீன்றூர்க்கினிமை—agreeableness, (4) நன்மொழி புணர்த்தல்—use of appropriate words, (5) ஒசையுடைமை—harmony, (6) ஆழம் உடைத்தாதல்—profundity of thought, (7) முறையின் வைப்பு—regularity of method, (8) உலக மலையாமை non-perplexity of thought or intelligible expression, (9) விழுமியது பயத்தல்—elegance or worthiness of subject matter, (10) விளங்கு உதாரணத்தாகுதல்—appropriate examples or illustrations. Pavananti recommends these to every writer of prose or poetry.

உம்மைத்தொகை — The suppression of the connective particle உம்.

உரைப்பினும்—சொன்னாலும், If said, if interpreted.

அமையும்—பொருந்தும், Will suit; will be right.

ஜானகி — சீதை, Sita, wife of Rama. She is called Janaki because she is foster daughter of King Janaka.

பிரமன்—நான்முகன், Brahmā, one of the Hindu triad. The creator of the universe according to Hinduism.

முருகக்கடவுள்—The god Muruga or Subrahmanya, son of Siva.

இந்திரன்—தேவர்கோன், Indra the God of the Devas. He is supposed to reside in Swarga and is said to possess a thousand eyes owing to a curse of the sage Gautama, *vide* Demans *Classical Dictionary of Hindu Mythology* article Indra. In the vedas he stands in chief rank. In the Puranas he is a secondary deity.

கள்ளிச்செடி — A kind of obnoxious Indian plant, used for hedges in Ceylon. A pungent milk oozes out if it is bruised.

மகா விருட்சம் — பெரிய மரம், Sanskrit combination. Great tree.

பிரதிஷ்டை — Fame or glory. It is not used here in the sense of consecration. The glory of my thousand eyes is only apparent.

வைதேகி—சீதை, Another name for the wife of Rama.

திருவுரு—அழகிய உருவம், Beautiful image.

அருகன் அல்லன்—தகுந்தவன் அல்ல, I am not a worthy or fit person.

ஆதிசேஷன்—ஆதிசேடன், The fabulous serpent supposed to support the earth. It is said to possess one thousand heads and two thousand eyes.

மகானுபாவன்—Exalted personage.

தவஞ்செய்தவன் = தவம் + செய்த + அவன், One who has performed penance. The Hindus believe that the blessing one enjoys is the result of some penance performed in the present or in a former birth.

PAGE 15.

கடலில் கரைத்த பெருங்காயம் மணக்குமா?—Will assafoetida dissolved in the sea, produce any smell?

மகோத்தமி = மகா + உத்தமி, Literally, exceedingly good woman; sacred personage. It refers to Sītā, who is supposed to be an incarnation of Lakshmi.

கடலிற் கரைத்த பெருங்காயம் மணக்குமா? அதுபோல அந்த மகோத்தமியின் திவ்விய சுந்தரத்தை எனது இரண்டாயிரம் கண்களைக் கொண்டுதான் காணக்கூடுமா?—The idea expressed here is rather far fetched. Atisēsha the king of serpents says, 'In the same way as a little quantity of assafoetida dissolved in the vast sea produces no smell, so my two thousand eyes are not enough to feast upon the indescribable beauty of Sītā.'

ஸஹவிர சீருஷா புருஷ: ஸஹவிராக்ஷ ஸஹவிரபாத், This is a Sanskrit verse from Purusha Sukta. The Hymn known as the Purusha Sukta is found in the Rig Veda (*vide* Muir's *Sanskrit Texts*, 2nd edition, I. 9). It has been described by Dr. Macdonnell as the oldest product of the pantheistic literature of India. In that hymn it is said Purusha (the original manifestation of the Deity) has a thousand heads, a thousand eyes, a thousand

feet and so on. ஸஹவிரம் Sanskrit for சகஸ்திரம் or சகத்திரம், a thousand.

சீருஷா—Sanskrit சிரஸ் or சிரசு head.

புருஷ—Purusha. The original manifestation of the Deity.

ஸஹவிராக்ஷம்—Combination of two Sanskrit words, ஸஹவிரம் a thousand and அக்ஷம் or அட்சம் eye, that is, a thousand eyes.

ஸஹவிரபாத்—Another combination of two Sanskrit words. ஸஹவிரம் a thousand and பாத் feet; hence a thousand feet.

According to the Purusha Sukta, that supreme being who possesses innumerable heads, eyes and feet, is alone the proper person to survey Sitā's beauty.

பரந்தாமன்—மகாவிஷ்ணு, Krishna as the manifestation of the supreme being.

பிள்ளைக்கும் பேசைக்கும்—To the child and the ignorant person; to people of all grades.

விசேஷார்த்தங்கள்—விசேஷ அர்த்தங்கள், Sanskrit combination. Deeper meaning.

நவரசாலங்காரம் = நவ + ரச + அலங்காரம், Sanskrit. The beauty of the nine passions or emotions of the mind as expressed by Tamil poets. They are, (1) அற்புதம்—wonder or astonishment, (2) இரௌத்திரம்—wrath, fury or displeasure, (3) கருணை—mercy or tenderness of heart, (4) குற்சை—abomination or disgust, (5) சாந்தம்—meekness or tranquility, (6) சிங்காரம்—love or sexual love, (7) பயம்—fear or terror, (8) பெருநகை—laughter or mirth, (9) வீரியம்—courage or boldness. It is said that these were originally expressed by gesture and afterwards transferred to poetry.

அற்புதம் — ஆச்சரியம், Wonderful; exciting astonishment.

சாட்சரது = ஸாக்ஷாத் — சரியான, உண்மையான, நிசமான, Real, proper or true.

சம்பந்தி — One connected by marriage. Split up சம் + பந்தி. சம் is a Sanskrit prefix denoting union and பந்தி a row of guests. The expression means one who sits and eats in the same row as a close relation. The usage is not strictly correct.

வித்வஜனர்கள் — வித்துவான்கள்; நூலறிவுடையோர், Educated people. Poets.

நிர்நிமித்தமாக — காரணமில்லாமல், Without any cause whatever.

காய்ச்சல் — பொறாமை, எரிச்சல், Jealousy, enmity.

கோழிக்காய்ச்சல் — Jealousy between fowls.

வேசைக்காய்ச்சல் — Jealousy between prostitutes.

வித்வக்காய்ச்சல் — Jealousy between poets.

தென்றல் முற்றிப் பெருங்காற்றானதுபோல — Like the gentle south wind (தென்றல்) ripening into a violent storm.

இழிகுலத்தான் — தாழ்ந்த குலத்தவன். One belonging to a low family. One of obscure parentage.

சவரம் — Shaving.

PAGE 16.

வராகன் — A gold coin worth three rupees and a half.

ரொக்கம் or உரொக்கம் — Sanskrit, ready money. From Rokka.

பணமென்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்கும் — Mention money and even a dead body will open its mouth.

சமான்ஸ்தர்—சமான்ம் + ஸ்தர், Sanskrit. The suffix ஸ்தர் denotes one who stays or one who possesses. Hence the expression means who possesses equality. Equal. Adverbially, like an equal.

வீற்றிருந்த—Sat majestically.

ஆசாரவாசல்—Also ஆசாரவாயில்—தலைவாயில், வெளிவாயில், The outer hall in a king's court. This is the place where his subjects assemble.

சர்ப்பனை—சூது, Trick, treachery.

வைக்கற்கட்டுக்காரனை ஒக்கக்கட்டி அழுவதுபோல — 'Like embracing the man with the straw bundle'; seeking sympathy from a stranger.

ஒயாமல் அழுதார்—Wept incessantly.

PAGE 17.

பெரியோர்கள்—The great, the wise.

ஆசாரிய சந்நிதானம் — ஆசாரியன், A religious teacher, and சந்நிதானம்; presence. The presence of a religious teacher. The word சந்நிதானம் is applicable to the sacred presence of God, but in modern usage, to the presence of great men, kings, poets, etc.

திற்பண்டம்—Eatables, confectionery.

கடலை பட்டாணி—Peas.

அம்மைச்சி—Proper name. This seems to be the name of the wife of the barber.

மூத்தார்—Elder brother-in-law. The elder brother of the husband.

மணை—A low stool, a seat.

காலிலே விழுந்து சேவித்தாள்—Among the Hindus this is the ordinary form of paying respect to one's elders. She fell down at the feet of Kambar and worshipped him.

தீர்க்க சுமங்கலியாய் இரு—This is the way elders bless young married women. 'May you have a long and happy life with your husband.'

தீர்க்கம்—That which is long in time.

சுமங்கலி — A married woman wearing the wedding badge whose presence is auspicious on festive occasions. This badge is called மங்கலியம், மங்கிலியம் or தாலி commonly. The opposite term is அமங்கலி or அமங்கலை — widow. These expressions show to a certain extent the Hindu contempt for widows.

மழலை வார்த்தை—சிறு குழந்தைகள் முதல் முதல் பேசிப் பழகும் வார்த்தை Prattle of children.

குலாவி—கொண்டாடி, Fondled.

PAGE 18.

அம்பட்டத்தி or அம்பட்டச்சி — Barber woman. The feminine of அம்பட்டன்.

வட்டிக்க—பரிமாற To serve out food. The root is வட்டி.

அன்னியன்—Stranger.

கிண்ணி—கிண்ணம், A hollow vessel made usually of bronze in which food is taken.

எச்சிற்கலம் — எச்சில் + கலம், A vessel defiled by coming in contact with saliva. When Hindus eat they put the rice and curry into the கிண்ணி or vessel, mix them together and place the mixed rice into the mouth with the hand. The hand thus comes in contact with the saliva and when it goes into the கிண்ணி for another handful the கிண்ணி also becomes defiled and continues to be so even if it is washed. The கிண்ணி placed before Kambar was the one daily used by the barber and his wife and was therefore defiled. Placing a defiled vessel

before a stranger like Kambar is, in the opinion of the author, a monstrous sin. What a curious conception of sin!

முன்னோர்கள்—Ancestors.

தாய்பாகம் = தாயம் + பாகம்—Sanskrit. தாயம் is inheritance and பாகம் portion. Hence division of the ancestral estate or property.

பரிஷ்காரமாய் — சந்தேகமில்லாமல், Most plainly or conclusively.

தெய்வ கடாட்சத்தால்—கடவுளுடைய கிருபையால், பகவானுடைய கடாட்சத்தால்—Sanskrit. தெய்வம் is god or goddess and கடாட்சம் or கடாட்சம், grace or favour. Hence, by divine favour, mercy or grace.

PAGE 19.

நாட்டுக் கணக்கன்—Village accountant. An officer appointed by the king.

பாரிக்கத்து—பாகபத்திரம், This is neither Sanskrit nor Tamil. It appears to be Hindustani and denotes partition deed; release bond.

பகீரத பிரயத்தனம் — பகீரதன் என்னும் அரசன் செய்த பிரயத்தனம்போன்ற பிரயத்தனம், Like the efforts made by King Bhagiratha. Tremendous effort. The allusion here is to King Bhagiratha, who performed penance to bring down the Ganges from heaven. He belonged to the solar dynasty.

ராஜசமூகம்—அரச சன்னிதானம், Royal presence.

சம்மாணித்து—உபசரித்து, Show respect. This is a verb from Sanskrit சம்மானம்—respect.

கோரம் — Sanskrit *Ghōra*. Horror; hideousness.

பங்கம் — குறைவு, கெடுதி, அவமானம், Sanskrit, from *Bhanga*, degradation, loss, disgrace.

பிராயச்சித்தம்—சாந்தி தண்டனை; சூற்ற நிவிர்த்தி. Sanskrit, from *Prayaschitta*, expiatory ceremony, penance; penitential act.

பிராணத்தியாகம் — பிராணன் + தியாகம், Sanskrit combination. பிராணனை விட்டுவிடுதல், உயிரைப் போக்கடித்தல், Abandoning life voluntarily; sacrificing life; committing suicide.

நுண்ணறிவு—கூர்ந்த புத்தி, Keen intelligence.

வேவுகாரர்—உளவுபார்ப்போர்; ஒற்றர். Spies.

PAGE 20.

காதுலே நாராசத்தைச் செருகினதுபோல—Like thrusting a pointed iron rod into the ear. (Proverb.)

நாராசம்—Sanskrit. An iron rod.

அரைக்காசுக்குப் போன வெட்கம் ஆயிரம் கொடுத்தாலும் வராது, The honour that has been forfeited for half a cash will not return even if you offer a thousand.

The use of the word வெட்கம் here seems curious. It should be மானம்.

உகிர்ச்சுற்றின்மேல் உலக்கை விழுந்தாற்போல (Proverb), As a rice pounder falling on a whitlow. This is said when fresh difficulties overtake a person who is already in trouble.

உலக்கை — Mortar; rice-pounder. An indispensable domestic implement. Some say அம்மி விழுந்தாற்போல; Percival supports this reading but it is rather inappropriate.

நாவிதன்—அம்பட்டன்; சவரகன்; மயிர்வினைஞன், These are all synonyms for barber.

PAGE 21.

சரசுவதி — சரஸ்வதி, Saraswati, wife of Brahma and goddess of education. On this account she is also known as கலைமகள், patroness of the arts. She is supposed to reside on the tongue of Brahma and therefore called also நாமகள்.

தியானித்து—மனதிலே பத்தியாய் எண்ணி, Prayed.

கலைவாணி — கலைகளுக்குத் தலைவியாகிய வாணி. Vāṇi or Sarasvati.

சிலம்பு—காலிலே தரிக்கும் ஓர் ஆபரணம், An anklet.

வச்சிரச்சிலம்பு — வச்சிரத்தினால் செய்த சிலம்பு, An anklet made of diamonds.

அக்குட்சந்து — Arm-pit.

ஜொலிப்பது—பிரகாசிப்பது, Sanskrit. Shedding lustre, shining.

பூர்வம்—முற்காலத்தில், முன்னே, Originally.

ஏக—ஒரே, One, same.

குடும்பஸ்தர்—குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், Members of the same family.

அகஸ்மாத்தாய் — காத்திராப்பிரகாரமாய்; சடுதியாய், Unexpectedly; accidentally.

தட்டுமுட்டு—தளபாடம், A Tamil idiom for furniture.

சுளுவு—இலேசு, Easy to carry. Not cumbersome.

கைகாவலாய்—As a sort of help ready in hand.

இழிகுலஸ்தர்—தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள், People belonging to the lower class.

சக்கிரபதி or சக்கரபதி — Sanskrit. சக்கரம் — பூமி, earth and பதி—தலைவன் head or ruler. Hence the expression means ruler of the earth; monarch.

PAGE 22.

ராஜமகிஷி—Sanskrit combination, அரசனுடைய மனைவி; பட்டத்து ஸ்திரீ, King's royal consort.

கண்குளிர—Literally it means, so that the eyes may feel cold. To the Tamilians of the tropics, coldness is a source of delight. Hence the expression means, so that the eyes may feel delighted.

கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டாற்போல (Proverb), Like a demon springing out when a well is dug; said of an unexpected occurrence.

இராணி—அரசி, Queen.

சமிக்கை—குறிப்பு, சாடை, Sign.

கள்ளிக்கு முள்வேலியும், கழுதைக்குக் கடிவாளமும் ஏதுக்கு? (Proverb), Why, a thorny fence for a thievish woman, or a bridle for an ass.

கள்ளி — களவு செய்பவள், A woman who steals. The proverb does not quite suit the context.

மயிர்வினைஞர்—மயிர்வேலை செய்வோர், Those who work with hair; barber.

குடிக்கிறது கூழ் கொப்பளிக்கிறது பன்னீரா? (Proverb), What you drink is gruel and do you want rose-water to wash your mouth? Said of one who lives far above his means.

கூழ்—Gruel; a thick liquid food generally made of ragi, the chief food of the lower classes.

பன்னீர்—Rose-water. It gives a fragrant smell and is used on all festive occasions.

எடுக்கிறது சந்திக் கோபாலம், ஏறுகிறது தந்தப்பல்லக்கா? (Proverb), He begs in the evening, but his conveyance

is an ivory palanquin. This conveys the same idea as the previous proverb.

சந்திக் கோபாலம்—சாயங்காலவேளையில், கோபாலா! கோபாலா! என்று சொல்லி எடுக்கும் பிச்சை.

சந்தி — Junction; meeting. Denotes the time when the day dissolves into night; twilight. Hence the evening time.

கோபாலம் — Calling out Gopalā! Gopalā! which is another name for Krishna. As beggars call Gopalā when they beg in the evening for rice, the term has come to mean begging.

சந்திக் கோபாலம் or கோபால சந்தி — Begging in the evening for rice uttering Gopalā! Gopalā!

பல்லக்கு—Palanquin.

பரிச்சேதம் — முற்றிலும், முழுவதும், அடியோடே, Absolutely, totally, entirely.

ஆணையிடுகிறான் — சத்தியம் செய்கிறான், Swears as to his innocence.

சுபாவம்—Nature.

பொய்யாணை—பொய்ச்சத்தியம், Swearing falsely, perjury.

பொய்ச்சத்தியம் இவனுக்குத் தயிரும் சோறும்—பொய்ச்சத்தியம் இவனுக்குத் தயிரும் சோறும்போலப் பிரீதி, Perjury is as palatable to him as curds and rice. This food is considered rich.

மிதித்துப் பிடுங்கினால் லல்லாமல் மயிலே மயிலே ஒரு இறகு கொடென்றால் கொடுக்குமா, Unless you put the peacock under foot and pluck its feathers violently, will it give you a feather? In the same manner he will not give the anklet unless you force him to do so.

PAGE 23.

ஆணை = உத்தரவு; கட்டளை, Order, command.

தகக்ஷணமே—உடனே, That moment.

புளியமலார்க் கட்டுகள், Bundles of twigs of the tamarind tree. The twig of a tamarind tree is very thin and strong and so considered to be very suitable for punishment.

கம்பம்—தூண், Pillar, post.

உதிரம்—இரத்தம், Blood.

பொத்தினூர்கள்—அடித்தார்கள், Thrashed him.

“அம்பலத்திற் பொதியவிழ்த்ததுபோல” (Proverb), Like unpacking a bundle in a public resort.

யதார்த்தம்—உண்மை; நிசம், Truth, also ஏதார்த்தம்.

பூர்வோத்தரம்—Genealogy, ancestry.

உடன்படிக்கை—Agreement.

துராகிருதம்—துர்க்கிருத்தியம்; தீச்செயல், Sanskrit. Evil deed, mischievous action.

பட்டோலை—ஜாப்தா, List, inventory, catalogue of articles.

பகிரங்கமாக—வெளியாக; பலர் அறியும்படி, Publicly.

எய்கிறவன் எய்தால் அம்பென்ன செய்யும்? (Proverb), If the archer shoots what will the arrow do? What could the poor barber do if he is a tool in the hands of others.

கழுவேற்றம் = கழு + ஏற்ற—To raise on the stake, that is to impale on the stake.

PAGE 24.

“அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத், தீயுழி யுய்த்து விடும்.” This is a quotation from Kural. It is found in the chapter on jealousy. அழுக்காறு—பொருமை, என—

என்று சொல்லப்பட்ட, ஒரு—ஒரு, பாவி—பாவி யானவன், திரு—
(தன்னை உடையவனுடைய) செல்வத்தை, செற்று — அழித்து,
தீயுழி—நாகத்தில், உய்த்துவிடும்—செலுத்திவிடுவான்.

‘The treacherous sinner called jealousy will, in this world, destroy the wealth of the person possessing him, and drive him into hell in the next.’

தலைவிரிகோலமாய் — தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு, With their hair dishevelled.

மங்கலிய பிச்சை — தாலிப்பிச்சை, Begging to spare the மங்கலியம் or தாலி. The mangaliyam or wedding badge is worn by a Hindu woman only so long as her husband is alive. The women beg Kambar to spare their mangaliyam as the impalement of their husbands would entail its removal. Hence the expression means saving the lives of their husbands.

பாக்கியவதிகளே—புண்ணியவதிகளே, Oh blessed women.

நாயகன்மார்—கணவர்; புருஷர், Husbands.

புரோகிதர்—வீடுகளில் சிரார்த்தம் முதலிய சடங்குகளைச் செய்யும் பிராமணர், Family priests.

புராணிகர்—பாகவதர், Those who give religious lectures based on Puranas.

விகடகவிகள்—கோமாளிகள்; கோணங்கிகள், Buffoons.

தானூபதிகள்—தூதர்; தளகர்த்தர், Ambassadors.

போகமாதர்—Courtesans.

சீற்றம்—கோபம், Anger.

PAGE 25.

சக்கிரேசாரே—From சக்கிரம் or சக்கரம், Earth and ஈசாரர் Lord. Hence இராசனே; மன்னனே, Vocative case. Oh, you lord of the Earth! Emperor, Monarch.

உத்தமி—நற்குணமுடையவள், Excellent woman, virtuous woman.

முத்துப்பந்தல்—முத்துக்களாலாகிய பந்தல், A pandal made of pearls.

நவரத்னம்—ஒன்பது இரத்தினங்கள், Nine precious stones. They are, (1) கோமேதகம் Gomadaka, perhaps Onyx, (2) பவளம் Coral, (3) நீலம் Sapphire, (4) புஷ்பராகம் Topaz, (5) மரகதம் Emerald, (6) மாணிக்கம் Ruby, (7) வைரம் Diamond, (8) வைரீரியம் Lapis lazuli, (9) முத்து Pearl.

These were powdered in order to decorate the floor of the hall.

கோலம்—Floor decoration.

வாழை, Plantain tree, and கமுகு Arecanut tree are planted on festive occasions. They are considered auspicious.

முகமல்—Velvet.

திரை—படுதா, Curtain, screen.

மரகத விமானம் — மரகதத்தால் செய்த விமானம், A shrine made of emerald.

பீடம்—ஆசனம்; மணை, seat.

மாணிக்கபீடம்—மாணிக்கம் இழைத்த பீடம், A seat thickly set with rubies.

தங்கக்கலச ஸ்தாபனஞ்செய்து — பொன்னால் செய்த குடத்தை நிறுத்தி, Planted a golden pot with ceremonies in order to invoke the presence of Sarasvati.

ஜகத்—ஜகம்; உலகம், Sanskrit. World.

சாரதை—சாரதா, Sanskrit. Another name for Sarasvati.

ஆவாகனம்பண்ணி, Sanskrit. Inspired the pot with Sarasvati. Caused Sarasvati to enter the golden pot by means of incantations.

சங்கம்—A conch-shell. It is used as an instrument of music. Vishnu is supposed to have one in his hand.

வாத்தியங்கள்—இசைக்கருவிகள், Sanskrit. Musical instruments.

கோஷதிக்க—சப்ததிக்க, Make a roaring sound.

கந்த புஷ்ப தூப தீப ரைவேத்தியங்கள் — கந்தம் புஷ்பம் தூபம் தீபம் முதலிய ரைவேத்தியங்கள், Sanskrit combination.

கந்தம்—From Sanskrit ஸ்கந்தம்—வாசனைத்திரவியம்; பரிமள வஸ்து. Perfumery. Sweet smelling substances.

புஷ்பம்—பூ, Flowers.

தூபம்—வாசனைப் புகை, Sanskrit Dhupa. Incense, fragrant smoke.

தீபம்—விளக்கு, Sanskrit Dipa, விளக்கு, Lamp.

ரைவேத்தியம்—பலி, Sanskrit. An offering.

ஆகமவிதிப்படி — ஆகமங்களில் சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம், According to the rules laid down in the Agamas.

அர்ச்சித்து—விண்ணப்பம்செய்து, petitioned; Adored.

பூசித்து—Worshipped with flower offerings; performed ritual ceremonies.

அஞ்சலித்து — இருகை கூப்பி வணங்கி, Worshipped by clasping the hands over the head.

மூலமந்திரம்—The chief mantra or prayer as distinguished from the prayer called Gayatri.

பிரணவம்—The principal prayer of the Hindus containing the mystic ஓம்.

நமகம்—Sanskrit நம is a term used in incantations. It denotes veneration. கம் denotes an action. Hence the act of pronouncing the salutation நம. As அரி ஓம் நம, *Hari Om Nama*.

சகிதமாக—கூட, Associated with, accompanied by.

பற்பல உருச் செபித்து—பற்பல மந்திரங்களை உருப்போட்டு,
Repeated several courses of mantrams or prayers.

அந்தாதி—A kind of Tamil poem. The peculiarity is that, throughout, the last word of one stanza becomes the first of the next.

தவளஸ்வரூபி, Sanskrit. தவளம் whiteness and ஸ்வரூபி, the Deity who has a white appearance. Sarasvati is supposed to be of a white complexion.

தவள பத்மாசனி—Sanskrit தவளம் + பத்மம் or பதுமம் + ஆசனி.

பதுமம்—தாமரைப்பூ, The lotus flower.

ஆசனி—ஆசனேத்தையுடையவள், She who has her seat. Hence she who is seated on the white lotus flower. Sarasvati is supposed to be so seated.

தவள பூஷணி—Sanskrit. One who wears jewelry set with white diamonds. Sarasvati.

புவன காரணி = புவனம் + காரணி, Sanskrit புவனம்—உலகம், the world, and காரணி—காரணமாயிருப்பவள். She who is the cause. Hence goddess who created the world. Another reference to Sarasvati.

புஸ்தக பாணி—One who holds the book in the hands. பாணி is hand. This is another reference to the same deity.

ஸ்தோத்திரி—புகழ், Praise.

ஞான சிரோமணி = ஞானம் + சிரோமணி.

ஞானம்—Wisdom.

சிரோமணி—The chief gem in a crown. Sarasvati as crowning all wisdom.

பரதேவதை — The prefix பர has several meanings. Here it denotes excellent; Heavenly. பரதேவதை, That Heavenly Deity.

சர்வாபரண = சர்வ + ஆபரணம், Sanskrit combination. All jewels.

பூஷிதை, Sanskrit. A woman who wears or adorns herself with ornaments (பூஷணம்).

மனோக்கியமான = மன + ஐக்கியமான, Pleasing to the mind.

மந்தாரம்—One of the five trees (ஐந்தரு) of Swarga the world of Indra. It is supposed to be a secondary heaven.

பாரிசாதம் — One of the five trees. The flowers of these trees are worn by the deities and are supposed to be very fragrant.

வாடை—வாசனை, Smell.

மகரவீணை, An Indian stringed instrument usually with seven strings and two octaves.

அபிநயிக்க, Express passion or excessive pleasure by means of dramatic gesture. This gesture is the usual accompaniment of Hindu dancing. From Sanskrit *Abhinaya*.

நடனம், Dancing. Celestial dance. The Hindus believe in the efficacy of the dancing of their gods when granting an interview to devotees.

Sithambaram in South Arcot is supposed to be the place where Siva danced before the two devotees Vyākrapatar and Patanjali Munivar. The presiding Deity of the holy shrine at Sithambaram is known as Nadarājan.

சாவ்டாங்கமாக = ச + அவ்ட + அங்கமாக, Sanskrit combination ச is a prefix in words of Sanskrit origin.

அவ்ட or அட்ட = எட்டு, Eight.

அங்கமாக—உறுப்புக்களாக, Members or parts of the body. Hence, prostration in worship so as to bring the eight parts of the body, viz., the forehead, the two hands, the two shoulders, the breast and the two feet, in contact with the ground. This is the common form of worship in temples.

பரமானந்தம் = பரம + ஆனந்தம் Sanskrit combination—Spiritual joy. Heavenly bliss.

PAGE 26.

நாமகள் = Sarasvati. பிரமாவின் நாவிலே வீற்றிருப்பவள்.

சாரதை—Sarada. Another name for Sarasvati.

சாங்கோபாங்கமாக—ஆதியோடந்தமாக, In full detail.

சிசு—குழந்தை, Infant.

கற்புடை மடவார்—கற்புடைய ஸ்திரீகள், Women who are chaste.

இரப்போர்—யாசிப்போர், Beggars.

தீர்க்காலோசனை = தீர்க்க ஆலோசனை—பூரண ஆலோசனை, Full consideration.

வித்வரத்னம் = வித்வ + ரத்னம், Sanskrit combination. வித்துவான்களுக்குள்ளே ரத்தினம்போன்றவர், Gem among poets.

தாமரையில்லாத தடாகம்—A lake without a lotus.

PAGE 27.

தியானம்—எண்ணித்துதித்தல், Thinking and worshipping.

நெஞ்சு or நெஞ்சம்—மனது, Mind; heart. This is supposed to be the seat of feeling. மகானுபாவன்—புண்ணியவான், exalted personage; noble individual.

அஷ்ட திக்கு—எட்டு திக்கு, Sanskrit combination. Eight directions.

தடுமாறி—மனம் குலைந்து, Perplexed; disconcerted; confused.

நிருபம்—கடிதம், Letter.

திடீரென்று—சுடுதியாய், Suddenly.

நிர்ப்பாக்கியம்=நிர்+பாக்கியம், நிர் is a Sanskrit prefix implying negation and பாக்கியம், fortune. Hence misfortune.

PAGE 28.

கோரமான—பயங்கரமான, Horrible. From Sanskrit *ghora* hideous.

நிஷ்பிரயோசகன் — உபயோகமில்லாதவன்; பிரயோசனமற்றவன், a useless fellow. Sanskrit combination.

உலகபாரம்—உலகசுமை, The burden of the world.

Cheran expresses sorrow at the sudden departure of Kambar.

Kambar gives the following stanza in reply to king Cheran.

பாலுக்கு—பாலுக்குப் போட, சர்க்கரையில்லையென்பார்க்கும்—சர்க்கரையில்லையென்பவர்களுக்கும், பருக்கையற்ற—ஒருசோறுமில்லாத, கூழுக்குப்போட உப்பில்லை யென்பார்க்கும் — கூழுக்குப் போட உப்பு இல்லையென்று விசனப்படுபவர்களுக்கும், காலுக்கு—தமது கால்களுக்குப் போட, தோற்செருப்பு — தோலாற் செய்த பாதாட்சை, இல்லை யென்பார்க்கும்—இல்லை யென்று சொல்லுபவர்களுக்கும், கனகதண்டி மேலுக்கு—பொன்றாற் செய்த பல்லக்குக்குப் போட, பஞ்சணை இல்லை யென்பார்க்கும்—மெத்தை இல்லை யென்பவர்களுக்கும், விதனமொன்றே — விசனம் ஒன்றாகத்தான் இருக்கும்.

‘The grievance of the man who is in need of some sugar for his milk, that of another who bewails the lack of salt for his gruel that has no rice in it, that of a

third who complains of the want of a pair of leather shoes for his feet and that of a fourth who wants a soft cushion for his golden palanquin are all the same.'

கொண்டாடி—வியந்து; புகழ்ந்து, Praised.

வரிசை — மரியாதை, A distinctive mark of honour or respect.

மந்திரி—அமைச்சன், Minister of a king.

பிரதானிமார்கள், Chief officers of a king.

சாமரம்—சாமரை, A fan made of the tail of the yak (*bos grunniens*), an animal akin to the ox and bison. This is used in processions of idols, kings and other distinguished persons as a mark of honour.

ரத, கஜ, துரக, பதாதி, The four divisions of the army of a Hindu monarch. (Sanskrit.)

இரதம்—Chariot.

கஜம்—யானை, Elephant.

துரகம்—குதிரைவீரர், Horse or cavalry.

பதாதி—காலாள், Foot-men.

ஆரோகணித்து—Sanskrit, ஏறி, mounted.

தவளக்குடை—வெண்குடை, White umbrella.

கவிய—நிழல்செய்ய, Spread over.

ஆலவட்டம்—A circular fan made of cloth carried to decorate processions of idols, kings or religious teachers.

அஷ்டாதச வாத்தியங்கள்—Sanskrit, அஷ்ட, eight, தசம், ten and வாத்தியங்கள், musical instruments. The ten *plus* eight or eighteen kinds of music.

சம்பிரமம்—மனக்களிப்பு, Buoyancy of spirits; great joy.

சித்திரப்பொற்பட்டாடை = சித்திரம் + பொன் + பட்டு + ஆடை—
அழகிய பொன்சரிகை யிழைத்த பட்டுத்துணி, Beautiful silk
cloth with gold lace.

விருதுகள்—Banners, trophies.

PAGE 29.

சாமந்தர்கள்—படைத்தலைவர், Captains of armies.

மோகனமாதர்—Facinating women; dancing girls.

பாணர்—பாடுவோர், Singers. A class of people whose
profession is singing.

ஆடம்பரம்—சிறப்பு, Splendour.

Kambar who left Chola with a strip of cloth returns
to him with all this paraphernalia in right oriental
splendour.

பிரதிக்கினை—சபதம், Vow.

பொன்னித் துறைவனாகிய சோழராசன், King Chola who
is the king of the Chola dynasty, who is the lord of the
country that borders on the banks of the river Ponni
or Kāvēri.

துறைவன்—A chief or king of a maritime district.

பொன்னி—The river Kāvēri which possesses golden
sand.

சிங்காசனம்—சிங்க ஆசனம், Seat borne by lions. A throne.

பட்டத்துப் புரவி, பட்டம், Royalty and புரவி horse; hence
state horse. The horse on which a sovereign rides on
state occasions.

PAGE 30.

அந்தக்ஷணம்—அந்தநிமிஷம், That moment.

கப்பம்—திறை, Tribute.

அற்பருக்கு வாழ்வு வந்தால் அர்த்த ராத்திரியிற் குடை பிடிப்பார்,
This is a common proverb. If a low-born fellow gets wealth, he will use an umbrella even in mid-night. It simply shows that wealth is not suited to the low-born.

அற்பன்—Insignificant fellow. Low-born.

அர்த்த ராத்திரி—Half of a night. Mid-night.

சக்கிரேசுவரர்=சக்கிர+ஈசுவரர், Lord of the earth. சக்கிரம் or சக்கரம் (Sanskrit *Chakra*), is a wheel denoting royalty and properly belongs to Vishnu. The name is now applied to any king or emperor.

கௌரவம்—மரியாதை ; Honour.

தலைவிரித்துக்கொண்டு ஆடலாமா, Literally it means to dance with the hair spread. Hence to behave recklessly.

Kambar says it is only the low-born that will make too much of his powers and wealth; not one of his own position.

இந்திய கல்வி அபிவிருத்தி சங்கத்தாரால்
விற்பனை செய்யப்படும் புத்தகங்கள்.

				ரூ. அ. பை.
திருட்டாந்த பொக்கிஷம்	2 0 0
ரூபின்ஸன் குறாவோ	ரூ.	1 0 0	&	1 4 0
பஞ்சதந்திரம், புதியபதிப்பு, முகவுரை இங்லிஷ் தமிழ் உரை முதலியனவுடன்	0 10 0
” துணிக்கட்டடம்..	0 14 0
இராட்சண்ய யாத்திரிகம்	0 12 0
கம்பர் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி, முகவுரை இங்லிஷ் தமிழ் உரை முதலியனவுடன்	0 8 0
” துணிக்கட்டடம்	0 12 0
இராட்சண்ய மனோகரம்	ரூ.	0 3 0	&	0 6 0
இராட்சண்ய சமய நிரணயம்.. ..	”	0 7 0	&	0 10 0
பாஞ்சோதி கிருபை	0 4 0
கமலா	0 6 0
சகுன	0 6 0
என் பாட்டனார்	0 3 0
ஆட்கொல்வி	0 3 0
என் தங்கை (புதிய பதிப்பு)	0 2 0
ஸ்திரீ ரத்தினங்களின் சித்திரப்படச் சரிதைகள்	0 2 6
மீதி இருள்	0 1 6
மாதர் ஜோதி	0 1 6
விவாத தோஷம்	0 1 6
மூடின முத்து	0 1 6
சுந்தரமுத்துக் கதை	0 1 6
வீனாத கதாமஞ்சரி	0 1 0

ஷேக்ஸ்பியர் நாடகக் கழித்த கதைகள்.

லீயர் மகாராஜன் கதை	0 1 0
ஒதெல்லோ டெஸ்டிமோனா	0 1 0
ரோமியோ ஜூலியத்து	0 1 0
ஹாம்லெத்	0 1 0
நகைபிழை நாடகம்	0 1 0
வெனீஸ் வர்த்தகன்	0 1 0

CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY, POST BOX 3 MADRAS.